Belgique - België
P.B.
2600 Berchem 1-2
BC 9924

Afgiftebureau B-2600 Berchem 1-2
Erkenningsnr. P408981
verschijnt 4x per jaar
ISSN 0771.470X

Arbeiders aller landen, verenigt u !

INTERNATIONALISME

Nr. 359
3e kwartaal 2013
1,30 Euro

www.internationalism.org
belgium@internationalism.org

Brazilië-Turkije: p.2/5

INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING IN BELGIË

SYRIË

Imperialistische oorlog of klassesolidariteit!

Irak, Afghanistan, Libanon, Egypte, Syrië, de slachtpartijen breiden zich steeds verder uit. De kapitalistische verschrikkingen en barbarij verspreiden zich, de doden stapelen zich op. Er is een echte volkerenmoord op gang gekomen die niet te stoppen lijkt, de imperialistische oorlog wint nog steeds terrein. Het kapitalisme, dat volop in verval is en in ontbinding verkeert, sleept de wereld mee in een veralgemeende chaos en barbarij. (1) Het gebruik van chemische wapens, zoals op dit ogenblik in Syrië, is jammer genoeg slechts een van de moordinstrumenten onder de vele andere. Maar dit perspectief van de vernietiging van de mensheid is niet onherroepelijk. Het wereldproletariaat mag niet onverschillig blijven tegenover zovele afslachtingen en oorlogen, die worden voortgebracht door een systeem dat volop aan het wegrotten is. Enkel het proletariaat, als revolutionaire klasse, kan definitief een einde maken aan deze veralgemening van de kapitalistische barbarij. Meer dan ooit wordt de mensheid geconfronteerd met dit enige alternatief: kommunisme of barbarij.

De Syrische bevolking wordt opgeofferd op het altaar van de imperialistische belangen

Op maandag 21 augustus veroorzaakt een aanval met chemische wapens in de buurt van de Syrische hoofdstad Damascus honderden doden. Op alle televisiekanalen, in alle kranten werden de beelden van stervende kinderen, vrouwen en mannen breed uitgesmeerd. Zonder enige scrupule greep de bourgeoisie deze menselijke tragedie aan om altijd weer haar eigen smerige belangen te verdedigen. Het regime van Bachar el Assad, slager onder de slagers, zou de rode lijn overschreden hebben. Want voor de burgerlijke klasse mag men weliswaar uit alle macht afslachten, maar niet met chemische wapens. In hun jargon worden dat vuile wapens genoemd, die totaal anders zouden zijn dan de propere wapens, zoals bommen en granaten van allerlei aard of zoals de atoombommen, die in 1945 door de Amerikanen op Hiroshima en Nagasaki gedropt werden. Sinds de Eerste Wereldoorlog van 1914-1918, waarbij voor het eerst massaal gifgas werd gebruikt dat honderdduizenden doden veroorzaakte, is de productie van deze chemische wapens nooit gestopt, ze werden 'geperfectioneerd' en gebruikt. De schijnakkoorden over hun gebruik, voornamelijk na de twee wereldoorlogen en in de jaren 1980 waren slechts beginselverklaringen, die bedoeld waren om ook toegepast te worden. En dat was precies het geval! Sinds die tijd werd het gebruik van dit soort wapens op vele oorlogsterreinen ingezet. Tussen 1962 tot 1967 gebruikte Egypte schaamteloos mosterdgas in Noord-Jemen. In de oorlog Iran-Irak, werden in 1988, onder het welwillende en medeplichtige oog van de 'internationale gemeenschap', van de Verenigde Staten tot Frankrijk, en alle lidstaten van de VN, steden als Halabja gebombardeerd met chemische wapens die meer dan 5000 doden maakte,!

Maar het gebruik van dit soort wapens is niet enkel voorbehouden aan de kleine imperialistische landen of aan dictaturen zoals die van Bachar el Assad, zoals de bourgeoisie ons wil doen geloven. Het meest massale gebruik van chemische wapens tot nu toe was, naast de bombardementen met napalm, het werk van de Verenigde Staten ten tijde van de oorlog in Vietnam. Het ging daarbij om een massale besproeiing met onkruidverdelgers die besmet waren met dioxines, om de rijstvelden en de wouden te vernietigen. Alles moest weggemaaid worden en de Vietnamese bevolking en de Vietcong moesten uitgehongerd worden. Tot woestijn verbrande aarde, een bevolking die geroosterd en verstikt werd... dat was het werk van de acties van het Amerikaanse kapitalisme in Vietnam. En nu staat dan land, samen met andere Westerse grootmachten, zoals Frankrijk, te trappelen om tussen te komen in Syrië om er zogenaamd de bevolking te verdedigen. Sinds het begin van deze oorlog in Syrië zijn er al meer dan 100.000 doden gevallen en meer dan 1 miljoen vluchtelingen in de buurlanden opgevangen. Buiten de berichten die al lange tijd door alle burgerlijke media gespuid worden, moet de arbeidersklasse weten wat de werkelijke oorzaken zijn van de ontketening van de imperialistische oorlog in Syrië.

Het kapitalisme in verval is verantwoordelijk voor wat er in Syrië gebeurt

Syrië ligt momenteel in het brandpunt van de ontwikkeling van de inter-imperialistische ontwikkelingen en van de chaos die zich uitstrekt van Noord-Afrika tot Pakistan. Als de Syrische regering de oorlogsconfrontatie aangaat in een land dat een grote puinhoop is geworden, dan kan zij haar slachtpartijen enkel voortzetten door de niet te stillen honger van een groot aantal imperialismes van allerlei slag. In de regio zijn Iran, de Libanese Hezbollah, Saoedi-Arabië, Israël, Turkije... allen min of meer direct betrokken in dit bloedige conflict. De machtigste imperialismes van de wereld verdedigen er eveneens hun smerige belangen. Rusland, China, Frankrijk, Groot-Brittannië en de Verenigde Staten nemen ook deel aan de verbreiding van deze oorlog en zijn uitbreiding naar het geheel van de regio. Om de toestand toch nog enigszins onder controle te houden zaaien zij, geconfronteerd met hun groeiende onmacht, nog meer chaos en verwoesting, dikwijls zelfs volgens de oude tactiek van de verschroeide aarde (*'als ik de regio dan toch niet kan overheersen, dan brandt ik haar maar bij de grond af'*).

Tijdens de Koude Oorlog, de periode die officieel liep van 1947 tot 1991, en eindigde met de val van de USSR, stonden er twee blokken tegenover elkaar: Oost en West, met aan het hoofd ervan respectievelijk Rusland en de Verenigde Staten. Deze twee supermachten regeerden toen met ijzeren hand hun 'bondgenoten' of 'satellieten', die verplicht waren de vijandige reus te gehoorzamen. De term waarmee deze wereldorde toen werd gekwalificeerd was de blokdiscipline. Die periode vormde een zware bedreiging voor de mensheid want indien de arbeidersklasse niet in staat was geweest om, zelfs op een passieve manier, weerstand te bieden aan de ideologische mobilisatie voor de oorlog, dan zou een derde wereldbrand mogelijk geweest zijn. Sinds de ineenstorting van de USSR zijn er geen blokken en bestaat er geen risico meer op een veralgemeende derde wereldoorlog. Maar ook de blokdiscipline ligt aan flarden. Elke natie speelt haar eigen kaarten uit, de imperialistische bondgenootschappen zijn steeds vluchtige en gelegenheidsallianties... en zo vermenigvuldigen de conflicten zich zonder dat er één enkele bourgeoisie in slaagt om nog iets onder controle te houden. Dat is de chaos, de groeiende ontbinding van de maatschappij.

(wordt vervolgd op pagina 6)

EGYPTE

Egypte toont ons het alternatief: socialisme of barbarij

Tegenover de sociale agitatie in Egypte, heeft het leger bewezen dat het de fractie blijft die het best in staat is om de macht uit te oefenen en de verdediging van de globale belangen van de nationale bourgeoisie te verzekeren.

Overal in de wereld groeit het gevoel dat de huidige orde van zaken niet langer kan blijven doorgaan zoals voordien. Na de opstanden van de 'Arabische Lente', de beweging van de Indignados in Spanje en van Occupy in de Verenigde Staten, zijn er in de zomer van 2013 enorme massa's op straat gekomen in Turkije en Brazilië.

Honderdduizenden mensen, ja miljoenen, hebben geprotesteerd tegen alle soorten kwalen: in Turkije ging het over de vernietiging van het leefmilieu door een waanzinnig project van ' stadsontwikkeling', het autoritaire binnendringen van de religie in het private leven en de corruptie van de politici; in Brazilië ging het over de verhoging van de tarieven voor het openbaar vervoer, het misbruiken van de rijkdom voor prestige sportuitgaven terwijl de gezondheidszorg, het vervoer, het onderwijs en de huisvesting ineenstorten – en eens te meer, de corruptie van de politici. In beide gevallen, hadden de eerste betogingen te maken met een brutale repressie vanwege de politie, die de beweging alleen maar deed uitbreiden en verdiepen. En in beide gevallen werd de speerpunt van de beweging niet gevormd door de 'middenklassen' (in mediataal, om het even wie nog een baan heeft), maar door de nieuwe generatie van de arbeidersklasse, die ook al heeft ze onderwijs genoten, slechts een mager perspectief heeft om een stabiele baan te vinden en voor wie het leven in een 'opkomende' economie betekent dat men vooral de ontwikkeling meemaakt van de sociale ongelijkheid en de weerzinwekkende rijkdom van een piepkleine elite van uitbuiters.

In juni en juli, was het eens te meer de beurt aan de Egyptenaren om met miljoenen de straat op te gaan en terug samen naar het Tahrirplein te stromen, dat het zwaartepunt was van de opstand van 2011 tegen het regime van Moebarak. Ook zij werden gedreven vanuit echte materiële noden, in een economie die niet zozeer 'opkomend' maar stagnerend was of aan het terugvallen. In mei onderstreepte een oud-Minister van Financiën, een van de voornaamste economisten van Egypte, in een interview met de Guardian, dat *"Egypte lijdt onder de zwaarste economische crisis sinds de Grote Depressie. In zijn gevolgen voor de armsten, is de economische toestand de ergste sinds de jaren 1930"*. En het artikel vervolgde: *"Sinds de val van Hosni Moebarak in 2011 heeft Egypte een dramatische val meegemaakt van zijn inkomsten zowel van de buitenlandse investeringen als van het toerisme, gevolgd door een daling met 60% van zijn reserves aan deviezen, een daling van 3% van de groei, en een snelle devaluatie van het Egyptische pond. Dat alles heeft een duizelingwekkende stijging teweeggebracht van de voedselprijzen en van de werkloosheid, en een schaarste aan brandstof en gas voor keukengebruik. Momenteel leven, volgens de cijfers van de Egyptische regering, 25,2 % van de bevolking onder de armoededrempel en 23,7 die er nauwelijks boven uitkomen"*. (1)

De 'gematigde' islamistische regering geleid door

(wordt vervolgd op pagina 2)

inhoud

IKS - website

Klassenstrijd

- China - De strijd wordt steeds heviger
- Discussiecyclus over "Strijdvormen en organisatie": inleiding deel 1. http://nl.internationalism.org/node/1029 "Revoluties zijn de locomotieven van de geschiedenis." Een diepgaande maatschappelijke omwenteling gebeurt niet louter 'van bovenaf', maar vraagt de steun en deelname van de massa's 'van onderop'. In de geschiedenis van het kapitalisme kennen we vele momenten van arbeidersstrijd en -verzet tegen allerlei gevolgen van het kapitalistische systeem en zelfs tegen het systeem zelf. In de jaren 2011 en 2012 staken opnieuw protestbewegingen tegen de uitspattingen van het wereldwijde kapitalistische systeem de kop op. Deze wereldwijde bewegingen zijn een schakel geworden in de geschiedenis van de arbeidersstrijd. Die verbondenheid tussen strijdbewegingen uit verleden en heden ligt hem zowel in de inhoud als in de vorm.
- -Discussiecyclus over "Strijdvormen en organisatie": inleiding deel 2. http://nl.internationalism.org/node/1030 Hoe wordt de klasse zich bewust van zijn revolutionaire aard, van zijn historische rol, als drager van de toekomstige maatschappij? Hoe ontwikkelt een strijd zich eigenlijk? Haar strijd neemt twee gezichten aan: de economische verzetsstrijd en de politieke om de uitbuiting op te heffen. Er is geen tegenstelling tussen de economische strijd en de politisering ervan. Er is ook geen tegenstelling tussen de inzet voor eenmaking van de strijd als klasse en voor de overdenking van de opgedane ervaringen. Zij maken deel uit van dezelfde strijd als klasse. De verscherping van de klassentegenstelling brengt het proletariaat tot bewustzijn, maar de ontwikkeling ervan samen met een klasse-eenheid is geen automatisch of mechanisch proces. Het verloopt heterogeen en ongelijkmatig, zowel in plaats als in ruimte.
- Schoonmakerstrijd: solidariteit ≠ activisme. http://nl.internationalism.org/node/1019 Enige tijd geleden heeft er zich in het internationalistisch milieu een discussie ontsponnen over steun aan en solidariteit met de strijd van de schoonmakers.

Crisis

- Bankencrisis in Cyprus: Een volgende uitdrukking van de historische crisis van het kapitalisme
- Nederland: de nivellering versluiert drastische bezuinigingsmaatregelen. http://nl.internationalism.org/node/1020

Andere thema's

- Discussie- en ontmoetingsdag met de IKS, zomer 2013
- Internationalisme als antwoord op de Koerdische problematiek
- Spanje - De maatregelen van de regering tegen de huisuitzettingen zijn geen oplossing, maar een vorm van oplichterij!
- De kwestie van de organisatorische functionering in de IKS (herpublicatie)

EGYPTE

(vervolg van pagina 1)

Morsi en de Moslimbroederschap (gesteund door de 'radicalen') is al snel even corrupt gebleken als het oude regime, terwijl haar pogingen om een verstikkende de islamistische 'moraal' op te leggen, net zoals in Turkije, een enorme wrevel hebben opgewekt onder de stadsjeugd.

Maar terwijl de bewegingen in Turkije en in Brazilië, die in de praktijk gericht zijn tegen de bestaande macht, een echt gevoel hebben opgeroepen van solidariteit en eenheid onder diegenen die deelnamen aan de strijd, is het perspectief in Egypte veeleer somber: dat van de verdeling van de bevolking achter verschillende fracties van de heersende klasse, zelfs van een wegzakken in een bloedige burgeroorlog. De barbarij die Syrië heeft opgeslokt toont ons al te duidelijk wat dat zou kunnen worden.

De valstrik van de democratie

Men heeft de gebeurtenissen van 2011 in Egypte en Tunesië uitgedost met de naam 'revolutie'. Maar een revolutie is iets anders dan massabetogingen op straat – zelfs al is dat een noodzakelijk startpunt. Wij leven in een tijdperk waarin de enige mogelijke revolutie wereldwijd is, proletarisch en communistisch: een revolutie niet om van regime te veranderen maar om de staat te ontmantelen; niet om een meer 'rechtvaardig' beheer van het kapitalisme, maar om de omverwerping van de volledige kapitalistische sociale verhoudingen; niet voor de glorie van de natie maar voor de afschaffing van de naties en de schepping van een wereldwijde, menselijke gemeenschap.

De sociale bewegingen, die wij vandaag zien, staan nog ver af van het zelfbewustzijn en de noodzakelijke zelforganisatie voor een dergelijke revolutie. Het zijn echter zeker stappen in die richting, die een uiting zijn van de diepgaande inspanning van het proletariaat om zichzelf te vinden, om zijn verleden en zijn toekomst te herwinnen. Maar het zijn aarzelende stappen, die gemakkelijk afgeleid kunnen worden door de bourgeoisie, wier ideologie diep verankerd zit en die een enorme hindernis vormt in de geesten van de uitgebuiten zelf. De religie is zeker één van die ideologische hindernissen, een 'opium' dat de onderwerping aan de heersende orde predikt. Maar de democratische ideologie is nog gevaarlijker.

In 2011 eisten de massa's op het Tahrirplein het ontslag van Moebarak en het 'einde van het regime'. En men heeft Moebarak er echt kunnen uitwerken – vooral nadat er een krachtige stakingsgolf door het hele land opdook, die aan de sociale revolte een extra dimensie gaf. Maar het kapitalistische systeem is meer dan een alleen de regering die aan de macht is: op sociaal vlak is het een verhouding die gebaseerd is op de loonarbeid en de productie voor de winst. Op het politiek vlak is het de bureaucratie, de politie en het leger. En het is ook de façade van de parlementaire democratie, waar men regelmatig, na verloop van enkele jaren, aan de massa's de keuze biedt om zich door een nieuwe bende oplichters te laten pluimen. In 2011 is het leger – waarvan vele betogers dachten dat het 'verenigd' was met het volk – tussengekomen om Moebarak aan de dijk te zetten en verkiezingen te organiseren. De Moslimbroeders, die hun grote kracht putten uit de meer achtergebleven landelijke gebieden, maar die ook het best georganiseerd waren in de stedelijke centra, hebben de verkiezingen gewonnen. En zij hebben sindsdien het duidelijkst mogelijke bewijs geleverd van het feit dat veranderen van regering via verkiezingen niets verandert. En ondertussen is de werkelijke macht, zoals in vele andere landen, onaangetast gebleven: diegene die in handen was van het leger, de enige kracht die werkelijk in staat is om de kapitalistische orde te waarborgen op het nationale vlak.

Wanneer de massa's opnieuw naar het Tahrirplein trokken in juni, waren zij vol verontwaardiging tegen de regering Morsi en de dagelijkse werkelijkheid van hun levensomstandigheden tegenover een economische crisis die niet zomaar een 'Egyptische' is, maar een historische wereldcrisis. Ondanks het feit dat velen onder hen het werkelijke repressieve gezicht van het leger hebben kunnen zien in 2011, was het idee van 'het volk en het leger vormen een eenheid' nog ruim verspreid, en het vond een nieuw leven toen het leger begon met Morsi te verwittigen dat hij naar het volk moest luisteren of de gevolgen dragen. Toen Morsi werd afgezet door een militaire staatsgreep bijna zonder bloedvergieten, waren er belangrijke scènes van vieringen op het Tahrirplein. Betekent dit dat de democratische mythe de massa's niet meer enthousiast maakt? Neen: het leger beweert op te treden in naam van 'de werkelijke democratie', die verraden werd door Morsi, en belooft nieuwe verkiezingen te organiseren.

Zo grijpt de garant van de staat, het leger, opnieuw in om te verhinderen dat de woede van de massa's zich tegen de staat zelf zou keren. Maar zij doet dit deze keer ten koste van diepgaande verdelingen die ze gezaaid heeft in de schoot van de bevolking. Of het nu in naam is van de Islam of in naam van de democratische legitimiteit van de regering Morsi, er is een nieuwe protestbeweging ontstaan die de terugkeer eist van het Morsi-regime en die weigert samen te werken met diegenen die hem hebben afgezet. Het antwoord van het leger kwam snel: een ongenadig bloedbad van

BETOGINGEN IN BRAZILIË: DE POLITIE-ONDERDRUKKING

Een golf van protesten tegen de verhoging van de kaartjes voor het openbaar vervoer vindt op dit moment plaats in de grote steden van Brazilië, in het bijzonder in São Paulo, maar ook in Rio de Janeiro, Porto Alegre, Goiânia, Aracaju and Natal. Deze mobilisatie heeft in het bijzonder jonge mensen samengebracht: studenten en leerlingen van school, en in mindere mate maar toch vol van betekenis, arbeiders en werklozen. Ze verzetten zich allemaal tegen de verhoging van een reeds te dure service van lage kwaliteit, waar te veel voor betaald moet worden en die bovenop de verlaging van de levensstandaard voor grote delen van de bevolking komt.

De Braziliaanse bourgeoisie, met aan het hoofd de ArbeidersPartij (PT), en haar bondgenoten hebben benadrukt dat alles in orde is in Brazilië, ondanks de duidelijkheid van groeiende moeilijkheden de inflatie onder controle te houden, die veroorzaakt is geworden door de maatregelen om de consumptie aan te zwengelen teneinde te voorkomen dat het land in een recessie terecht zou komen. Omdat de bourgeoisie geen manoeuvreerruimte heeft, is de enige manier waarop ze de inflatie kan proberen te beperken de verhoging van de rente tegelijkertijd met de verlaging van de uitgaven voor de openbare diensten: onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheid, allemaal terreinen waardoor de levensomstandigheden verder verslechteren van degenen die daar van afhankelijk zijn.

De laatste jaren waren er veel stakingen tegen de verlaging van de lonen, de toenemende onzekerheid van de werkloosheid en de bezuinigingen in het onderwijs en de sociale zekerheid. Maar in de meerderheid van de gevallen bleven de stakingen geïsoleerd door een 'cordon sanitair' opgezet door de vakbonden, die verbonden waren met de regering van de PT. De ontevredenheid is ingekaderd, zodat het niet de sociale vrede bedreigt ten koste van de nationale economie. Dit is de achtergrond voor de verhoging van de prijzen van het openbaar vervoer in São Paulo en de rest van Brazilië: de eis om steeds meer offers te brengen ten gunste van de nationale economie, oftewel het nationale kapitaal.

Zonder enige twijfel zijn de bewegingen die in de afgelopen jaren in de wereld zijn uitgebarsten, met een sterke deelname van jonge mensen, het bewijs dat het kapitalisme geen andere toekomst te bieden heeft aan de mensheid dan onmenselijkheid. Daarom had de recente mobilisatie in Turkije ook zo'n grote weerklank in de protesten tegen de verhoging van de vervoerskosten. De jonge mensen uit Brazilië hebben laten zien dat ze niet bereid zijn de logica van de opofferingen te aanvaarden die opgelegd worden door de bourgeoisie. Ze hebben zich vervoegd bij de gevechten, die de wereld de laatste jaren dooreengeschud hebben, zoals de strijd van de kinderen van de arbeidersklasse in Frankrijk (de strijd tegen de CPE in 2006), van de jeugd in Griekenland, Egypte en Noord-Afrika, de Indignados in Spanje en de Occupy in Groot-Brittannië en de Verenigde Staten.

Een week van protest en wrede reacties van de bourgeoisie

Aangemoedigd door het succes van de demonstranten in de steden van Porto Alegre en Goiânia, die geconfronteerd werden met een wrede repressie en die er, desondanks, in slaagden een opschorting van de verhoging van de vervoerskosten te realiseren, begonnen er op 6 juni ook demonstraties in São Paulo. Daartoe werd opgeroepen door de Beweging voor Vrije Toegang tot het Vervoer (MPL, Movimeto Passe Livre), een groep die hoofdzakelijk gevormd werd door jonge studenten, die beïnvloed waren door de standpunten van links en ook van het anarchisme. De MPL zag een verrassende toename van het aantal aanhangers, tussen de 2000 en 5000. Er waren ook andere mobilisaties op de 7e, 11e en de 13e juni. Vanaf het begin was de repressie wreed en had talloze arrestaties en verwondingen tot gevolg. Hier moeten we de moed en de vechtlust van de demonstranten benadrukken en de sympathie die ze vrij vlug teweegbrachten onder de bevolking, iets waar de organiserende zelf door verrast waren.

Geconfronteerd met deze demonstratie ontketende de bourgeoisie een schaal van geweld nog nooit vertoond in de geschiedenis van dit soort bewegingen, met de algehele medewerking van de media die zich haastten om de demonstranten te betitelen als vandalen en onverantwoordelijke elementen. Een woordvoerder van de staat, de openbare aanklager, adviseerde de politie om de protesterende te slaan en zelfs te doden.

"Ik heb twee uur lang geprobeerd om terug thuis te komen, maar er is een bende van revolterende apen die de stations van Faria Lima en Marginal Pinheiros blokkeren. Iemand zou de Tropa de Choque (een elite-eenheid van de militaire politie) moeten vertellen dat deze zone deel is van mijn jurisdictie. De eenheden zouden moeten komen en deze hoerenzonen moeten doden en ik zal de politie instrueren om onderzoek te doen … Ik denk met nostalgie terug aan de tijd dat dit soort dingen werd opgelost door een rubberen kogel in de rug van elk stuk stront."

Daarenboven is er een reeks van toespraken geweest van publieke personen die behoren tot de rivaliserende partijen, zoals van de gouverneur van de staat Geraldo Alckmin van de PSDB (de Braziliaanse sociaal-democratische partij), en van de burgemeester van São Paulo, van de PT, die beiden even razend en tierend waren in hun verdediging van de politie-repressie en in de veroordeling van de beweging. Een dergelijke overeenstemming is niet erg gewoon, gegeven het feit dat het politieke spel van de bourgeoisie er typisch in bestaat om de verantwoordelijkheid voor welk probleem dan ook toe te schrijven aan de partij die aan de macht is.

In reactie op de groeiende repressie en het rookgordijn dat door de belangrijkste kranten, de televisie en de radiostations was opgetrokken, begonnen steeds meer mensen deel te nemen aan de demonstraties (20.000 op 13 juni, een aantal dat nu ver voorbijgestreefd is – noot van de vertaler). De repressie was zelfs gewelddadiger en leidde tot 232 arrestanten en talloze gewonden.

Het is belangrijk om de opkomst van een nieuwe generatie journalisten te onderstrepen. Hoewel ze een minderheid vormen, hebben ze duidelijke solidariteit betoond met de beweging door het geweld van de politie te openbaren, waar velen van hen zelf slachtoffer van werden. Bewust geworden van de manipulatieve methoden van de grote media zijn deze journalisten er tot op zekere hoogte in geslaagd te begrijpen dat de gewelddadige acties van de jongeren een daad van zelfverdediging was en dat de plundering van de regeringsgebouwen en rechtbanken een niet gecontroleerde uitdrukking was van verontwaardiging tegen de staat. Bovendien zijn er ook activiteiten gerapporteerd van provocateurs, die de politie gewoonlijk in demonstraties inzet.

De ontketening van een hele reeks van manipulaties en leugens door officiële bronnen, de media en de politie, die erop gericht zijn de legitieme beweging te demoraliseren en te criminaliseren, heeft tot resultaat gehad dat het aantal deelnemers in de demonstraties en de steun van de bevolking is toegenomen. Hier is het belangrijk om de belangrijkste bijdragen, gedaan door actieve elementen in de beweging of sympathisanten ervan via de sociale media te belichten. Uit angst dat de situatie uit de

(vervolg van pagina 1)

EGYPTE

de betogers vóór het hoofdkwartier van de Republikeinse Garde. Er waren ook botsingen, sommige dodelijk, tussen de rivaliserende groepen betogers.

Het wegzinken in de ontbinding , de sociaal economische crisis en de slordigheid en de rampzalige politiek van de regering Morsi (gekozen in juni 2012) heeft ertoe geleid dat de bevolking haar manifestaties in de straat weer heeft opgenomen.

Het gevaar van de burgeroorlog en de kracht die dat kan beletten

De oorlogen in Libië en Syrië zijn gestart met volksbetogingen tegen de heersende regimes. Maar in beide gevallen hebben de zwakte van de arbeidersklasse en de kracht van de stammen- en sektarische verdelingen gemaakt dat deze revoltes snel werden opgeslokt door gewapende conflicten tussen de burgerlijke fracties. En in beide gevallen hebben de lokale conflicten onmiddellijk een internationale dimensie gekregen: in Libië zijn Groot-Brittannië en Frankrijk, discreet gesteund door de Verenigde Staten, tussengekomen om de rebellenkrachten te bewapenen en te 'leiden'; in Syrië heeft het regime van Assad het overleefd dank zij de steun van Rusland, China, Iran, de Hezbollah en van verschillende andere gieren van hetzelfde allooi, terwijl Saoedi-Arabië en Qatar de rebellen hebben bewapend met de min of meer openlijke steun van Groot-Brittannië en de Verenigde Staten. In beide gevallen, heeft de uitbreiding van het conflict het vervallen in de chaos en de horror versneld.

Hetzelfde gevaar bestaat vandaag in Egypte. Het leger is absoluut niet bereid om de macht af te staan. Voor het ogenblik hebben de Moslimbroeders beloofd om vreedzaam te reageren ten opzicht van de militaire staatsgreep, maar naast het 'pragmatische' islamisme van Morsi, zijn er ook meer extreme fracties die aanleunen bij het terrorisme. De toestand lijkt op een sinistere wijze op die van Algerije na 1991, toen het leger een islamistische regering had omvergeworpen die 'ondersteund werd door de stembus'. Dit leidde tot een bloedige burgeroorlog tussen het leger en gewapende islamistische groepen zoals het FIS. Zoals gewoonlijk was de burgerbevolking het voornaamste slachtoffer: het dodental wordt geschat op 50 000 tot 200 000.

De imperialistische dimensie is ook aanwezig in Egypte. De Verenigde Staten hebben hun spijt uitgedrukt ten opzichte van de militaire staatsgreep, maar hun banden met het leger zijn oud en diepgaand en zij zijn niet gebrand op het type van islamisme dat voorgestaan wordt door Morsi of door Erdogan in Turkije. De conflicten die zich vandaag uitbreiden van Syrië naar Irak en Libanon zouden eveneens een gedestabiliseerd Egypte kunnen bereiken.

Maar de arbeidersklasse in Egypte is een veel formidabeler kracht dan in Syrië en Libië. Zij heeft een veel langere traditie van strijd tegen de staat en de officiële vakbonden die ten minste teruggaat tot in de jaren 1970. In 2006 en in 2007 hebben er zich massastakingen uitgebreid, vertrekkend van de sterk geconcentreerde textielfabrieken. En deze ervaring van het openlijk uitdagen van het regime heeft de beweging van 2011 gevoed, die sterk gekleurd werd door de stempel van de arbeidersklasse. Zowel op het vlak van haar tendensen tot zelforganisatie, die opgedoken zijn op het Tahrirplein en in de wijken, als in de stakingsgolf die de heersende klasse er tenslotte van overtuigd heeft om zich van Moebarak te ontdoen. De arbeidersklasse in Egypte is niet geïmmuniseerd tegen de democratische illusies die de hele sociale beweging doordrenkt, maar het zal evenmin gemakkelijk zijn voor de burgerlijke klieken om haar ervan te overtuigen haar klassenbelangen te laten vallen en haar mee te sleuren in de goot van de imperialistische oorlog.

De potentiële bekwaamheid van de arbeidersklasse om de weg naar de barbarij te dwarsbomen kan men niet alleen zien in haar geschiedenis van zelfstandige stakingen, maar ook in expliciete uitdrukkingen van bewustwording die verschenen zijn in de straatbetogingen: op de boordjes waarop stond: *'Noch Morsi, noch de militairen'* of *'Revolutie, geen staatsgreep'* evenals in de meer directe politieke stellingnames zoals de verklaring van de kameraden van Cairo die recentelijk gepubliceerd werd op de libcom website: *"Wij willen een toekomst die noch door het kleingeestige autoritarisme en het vriendjespolitiekkapitalisme van de Moslimbroeders geregeerd wordt, noch door het militair apparaat dat het politieke en economische leven in een houdgreep houdt, noch door een terugkeer van de oude structuren uit het tijdperk van Moebarak. Zelfs indien de rangen van de betogers, die op straat zullen komen op 30 juni, zich niet kunnen verenigen achter deze oproep, moet het toch de onze blijven - het moet ons standpunt zijn want wij zullen geen terugkeer aanvaarden naar de bloedige periodes uit het verleden"* (2)

Toch is het net zoals de 'Arabische Lente', die pas haar werkelijke betekenis vond in het oproer van de proletarische jeugd in Spanje. Die heeft aanleiding gegeven tot een veel meer diepgaande invraagstelling van de burgerlijke maatschappij. De capaciteit van de arbeidersklasse in Egypte om de weg te dwarsbomen naar nieuwe slachtpartijen kan enkel verwezenlijkt worden via de actieve solidariteit en de massale mobilisatie van de proletariërs in de oude centra van het wereldkapitalisme.

Tegenover de Eerste Wereldoorlog, honderd jaar geleden, herinnerde Rosa Luxemburg de arbeidersklasse er plechtig aan dat de keuze die werd aangeboden door de kapitalistische orde in verval, ging tussen socialisme of barbarij. De onbekwaamheid van de arbeidersklasse om de revoluties, die uitgebroken waren als antwoord op de wereldoorlog van 1914-18, tot een goed einde te brengen, hebben een eeuw van echte kapitalistische barbarij tot gevolg gehad. Vandaag staat er nog meer op het spel, want het kapitalisme heeft zich nu de middelen verschaft om alle leven op de hele planeet te vernietigen. De ineenstorting van het sociale leven en het schrikbewind van moordende bewapende bendes – dat is de weg van de barbarij die vandaag wordt geïllustreerd in Syrië. De opstand van de uitgebuiten en onderdrukten, de massale strijd ter verdediging van de menselijke waardigheid en een werkelijke toekomst – dat is wat de sociale revoltes in Turkije en Brazilië als belofte inhouden. Egypte bevindt zich op een kruispunt van deze twee radicaal aan elkaar tegengestelde keuzes, en het is in die zin symbolisch voor de tweestrijd waarmee heel het mensheid wordt geconfronteerd ■

Amos / 10.07.2013

(1) http://www.guardian.co.uk/world/2013/may/16/egypt-worst-economic-crisis-1930s

(2) http://www.libcom.org/forums/news/we-cant-smell-tear-gas-rio-taksim-tahrir-29062013

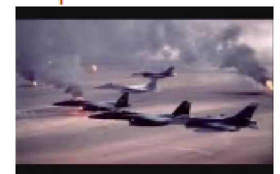

ICC videos

The Selfish Gene: dialectics of conflict and cooperation

Capitalism poisons the planet

Spain and Catalonia: two countries, same misery

Lees onze brochures, bekijk onze video's

ONTLOKT DE WOEDE VAN DE JEUGD

hand gaat lopen, zijn bepaalde delen van de bourgeoisie begonnen hun toon te veranderen. De grote communicatiebedrijven, die eigenaar zijn van kranten en televisiekanalen, begonnen na een week van stilte over de politierepressie, eindelijk te praten over de "excessen" in de acties van de politie. Bepaalde politici hebben dit soort 'excessen' ook bekritiseerd en gezegd dat ze deze gaan onderzoeken.

Het geweld van de bourgeoisie door middel van de staat, welk gezicht het ook aanneemt, 'democratisch' of 'radicaal', is gebaseerd op een totalitaire terreur tegen de klasse die uitgebuit en onderdrukt wordt. In de 'democratische' staat is dit geweld niet zo openlijk als in een 'naakte' dictatuur; het is meer verborgen opdat de uitgebuiten, door een identificatie met de staat, de omstandigheden van hun uitbuiting aanvaarden. Maar dit wil niet zeggen dat de democratische staat afziet van de meest gevarieerde en moderne vormen van repressie als de situatie dat vereist. Het is daarom niet verrassend dat de politie dit soort geweld inzet tegen de beweging. Maar, net als in het geval van de bedrieger, hebben we gezien dat een toenemende repressie in Brazilië alleen maar een groeiende solidariteit heeft ontlokt en zelfs elders in de wereld, zelfs als het daar alleen maar tot een kleine minderheid beperkt bleef.

Er zijn een aantal solidariteitsdemonstraties geweest buiten Brazilië, voornamelijk in gang gebracht door Brazilianen die in het buitenland leven. Het mag duidelijk zijn dat het politiegeweld deel uitmaakt van de aard van de staat en geen geïsoleerd geval is of een uitzondering, zoals de burgerlijke media en autoriteiten beweren. Het is geen tekortkoming van de kant van de leiders en we zullen niets bereiken als we 'gerechtigheid' of een meer beleefd optreden van de politie vragen. Om de repressie het hoofd te kunnen bieden en een krachtsverhouding in ons voordeel op te bouwen bestaat er geen andere methode dan de uitbreiding van de beweging naar een groter aantal sectoren van de werkers. Om dit te bereiken kunnen we ons niet richten tot de staat en vragen om liefdadigheid. De afwijzing van de repressie en van de verhoging van de vervoerskosten moet door de arbeidersklasse als geheel in handen genomen worden door een oproep te doen de protestacties en de gemeenschappelijke strijd tegen de repressie en de levensomstandigheden op te voeren.

In de bewegingen zijn er verschillende, expliciete verwijzingen naar sociale bewegingen in andere landen.

De demonstraties zijn nog lang niet voorbij. Ze hebben zich uitgebreid over heel Brazilië en er waren protesten bij de start van de 2013 Confederations Cup: voordat het openingsduel tussen Brazilië en Japan begon werd staatspresident Dilma Rousseff uitgejouwd net als de president van de FIFA, Sepp Blatter (1). Beiden waren niet in staat om te verbergen hoe ongemakkelijk ze zich voelden onder deze uiting van vijandschap en hielden hun toespraken kort om de schade te beperken. Rondom het stadion was een demonstratie van 1200 mensen in solidariteit met de beweging tegen de verhoging van de vervoerskosten. Ook zij werden hardhandig onderdrukt door de politie, die 27 mensen verwondde en 16 opsloten. Om de repressie verder te versterken verklaarde de staat, onder het voorwendsel dat het toernooi, het vervoer en de functionering van de publieke diensten niet mag worden verstoord, dat iedere demonstratie in de nabijheid van de stadions tijdens de Confederations Cup verboden is.

De beperkingen van de beweging voor vrij vervoer en enkele voorstellen

Zoals we weten heeft deze beweging een nationaal karakter aangenomen door de bekwaamheid van de studenten en de leerlingen van de hoge scholen om een mobilisatie tegen de verhoging van kosten van het openbaar vervoer op de been te brengen. Het is echter belangrijk om te onthouden dat het doel van de mobilisatie, op middellange en lange termijn, er in bestond om vrij vervoer, verzorgd door de staat voor de hele bevolking, te onderhandelen.

En dit is precies waar we de grenzen zien van de belangrijkste eisen, daar algemeen vrij vervoer binnen de kapitalistische maatschappij niet kan bestaan. Om dat te realiseren zou de bourgeoisie en de staat de uitbuiting van de arbeidersklasse nog verder moeten opvoeren, bijvoorbeeld door de verhoging van de belasting op de lonen. We moeten ons realiseren dat de strijd niet gevoerd kan voor een onmogelijke hervorming, maar veeleer moet worden gericht op het terugdringen van de staat.

Op dit moment lijkt het vooruitzicht voor de beweging verder te gaan dan de eenvoudige eisen tegen de verhoging van de vervoerskosten. Er zijn nu al voor de komende week demonstraties in tientallen grote en middelgrote steden aangekondigd.

De beweging moet waakzaam blijven ten opzichte van de linkerfractie van het kapitaal, die gespecialiseerd is in het recupereren van demonstraties om ze in een doodlopend straatje te leiden, zoals ze bijvoorbeeld gedaan hebben met de oproep aan de rechtbanken om de problemen op te lossen zodat de demonstranten weer naar huis kunnen gaan.

Om ervoor te zorgen dat de beweging zich ontwikkelt, moeten we plaatsen scheppen waar we collectief kunnen luisteren naar en debatteren over de verschillende visies. Dit kan alleen gedaan worden in algemene vergaderingen, die open staan voor iedereen, waar aan alle demonstranten het recht is gegarandeerd om te spreken. Bovendien is het van levensbelang de werkende arbeiders op te roepen zich bij de algemene vergaderingen en protesten te vervoegen omdat zij en hun gezinnen net zo door de prijsstijgingen getroffen worden.

De protestbeweging, die zich in Brazilië ontwikkelt, is een duidelijk antwoord op de campagne van de Braziliaanse bourgeoisie, die gerugsteund wordt door de wereldbourgeoisie, dat Brazilië een 'opkomend natie' op weg is om de armoede te overwinnen. Deze campagne is in het bijzonder gepromoot door Lula, die in de wereld bekend staat als de persoon die erin geslaagd zou zijn om miljoenen Brazilianen uit de armoede te halen. In werkelijkheid bestond zijn grote dienst aan het kapitaal erin om de kruimels onder de armen te verdelen om de illusies onder hen overeind te houden en de precaire situatie van het Braziliaanse proletariaat als geheel te accentueren.

Geconfronteerd met de verergering van de wereldcrisis en de aanvallen van het kapitaal op de levensomstandigheden van het proletariaat, bestaat er geen andere uitweg dan te strijden tegen het gehele kapitalistische systeem ■

Revolução Internacional (IKS in Brazilië) / 16.6.2013

(1) De buitensporige uitgaven van de staat en de regering voor de voorbereiding vande Wereldbeker Voetbal in 2014 en de Olympische Spelen van 2016, die voorzien zijn in Brazilië, geven ook voedsel aan de woede van een groot deel van de bevolking die op die manier nog meer onder druk komt te staan (nvdv).

UITTREKSEL VAN DE RESOLUTIE OVER DE INTERNATIONALE SITUATIE VAN HET 20E CONGRES VAN DE IKS

De imperialistische spanningen in de fase van de ontbinding

Wij publiceren hieronder het deel gewijd aan de imperialistische spanningen van de resolutie over de internationale situatie die tijdens het laatste internationale congres van IKS is goedgekeurd. Deze resolutie zal weldra in zijn volledigheid beschikbaar zijn (1), zoals de balans van dit 20e Congres, op onze website internationalism.org.

1. Sinds een eeuw is de kapitalistische productiewijze zijn periode van historische achteruitgang, zijn periode van verval ingegaan. De uitbarsting van de Eerste Wereldoorlog, in augustus 1914, heeft de overgang gekenmerkt van ‘La Belle Epoque’, het hoogtepunt van de burgerlijke maatschappij, en ‘het tijdperk van de oorlogen en de revoluties’, zoals de Kommunistische Internationale het tijdens haar eerste congres, in 1919 heeft gekwalificeerd. Sindsdien heeft het kapitalisme zich slechts in een barbarendom gestort, met ‘op zijn geweten’ in het bijzonder de Tweede Wereldoorlog, die meer dan 50 miljoen doden heeft gekost. De periode van ‘welvaart’, die op deze afschuwelijke slachtpartij volgde, heeft de illusie kunnen verspreiden dat dit systeem uiteindelijk in staat was geweest zijn tegenspraken te overwinnen. Maar de open crisis van de wereldeconomie, aan het einde van de jaren 1960, heeft het vonnis bevestigd dat de revolutionairen al een halve eeuw eerder onder woorden hadden gebracht: de kapitalistische productiewijze ontsnapt niet aan het lot van de productiewijzen die haar zijn voorafgegaan. Nadat ze een progressieve etappe vormde in de menselijke geschiedenis, was het kapitalisme eveneens een belemmering geworden voor de ontwikkeling van de productiekrachten en de vooruitgang van de mensheid. Het uur van haar omverwerping en vervanging door een andere maatschappij was gekomen.

2. Gelijk met de ‘ondertekening’ door het kapitalistische systeem van haar historische impasse, plaatste deze open crisis, net als die van de jaren 1930, de maatschappij nogmaals voor het alternatief: de veralgemeende imperialistische oorlog of de ontwikkeling van beslissende gevechten van het proletariaat, met als vooruitzicht de revolutionaire omverwerping van het kapitalisme. Geconfronteerd met de crisis van de jaren 1930 was het wereldproletariaat, dat na de nederlaag van de revolutionaire golf van de jaren 1917-‘23 door de bourgeoisie ideologisch was verpletterd, niet in staat geweest zijn eigen antwoord te geven, waardoor de heersende klasse de zijne kon opleggen: een nieuwe wereldoorlog. Vanaf de eerste oprispingen van de open crisis echter, aan het einde van de jaren 1960, is het proletariaat gevechten van grote omvang aangegaan: Mei 1968 in Frankrijk, de Italiaans ‘hete herfst’ van 1969, de massale stakingen van de Poolse arbeiders aan de Oostzee in 1970 en vele andere, minder spectaculaire, maar net zo belangrijke tekenen van een verandering in de maatschappij: de contrarevolutie was geëindigd. In deze nieuwe situatie had de bourgeoisie de handen niet vrij om de weg van een nieuwe wereldoorlog in te slaan. Hierop volgde meer dan vier decennia van stagnatie van de wereldeconomie, die gepaard ging met steeds heftigere aanvallen op het niveau en de levensomstandigheden van de uitgebuiten. In de loop van deze decennia heeft de arbeidende klasse talloze vormen van verzet gevoerd. Nochtans, zelfs als zij geen beslissende nederlaag heeft ondergaan die de historische koers had kunnen keren, is zij niet in staat geweest om haar strijd en haar bewustzijn te ontwikkelen om aan de maatschappij een ruwe schets te laten zien van een revolutionair vooruitzicht. "*In een dergelijke situatie waarin beide fundamentele en tegenstrijdige klassen van de maatschappij, die elkaar confronteren, er niet in slagen om hun eigen beslissend antwoord op te leggen, kan de geschiedenis nochtans niet kunnen stoppen. Nog minder dan voor de andere productiewijzen die aan het kapitalisme zijn voorafgegaan, kan er voor het kapitalisme” een bevriezing“, een ”stagnatie“ van het sociale leven bestaan. Terwijl de tegenspraken van het kapitalisme in crisistijd slechts verergeren, kan het onvermogen van de bourgeoisie om het minste vooruitzicht te bieden aan het geheel van de maatschappij en het onvermogen van het proletariaat om onmiddellijk het zijne openlijk te verzekeren slechts op een verschijnsel van veralgemeende ontbinding, van verrotting van de maatschappij uitlopen”.* (“Ontbinding, laatste fase van het kapitalistische verval“, *Internationale Revue* nr. 13). Sinds een kwarteeuw is dus een nieuwe fase van het verval van het kapitalisme dat is begonnen. De fase waarin het verschijnsel van de sociale ontbinding een beslissende component van het leven van de hele maatschappij is geworden.

3. Het terrein waarop de ontbinding van de kapitalistische maatschappij zich op meest spectaculaire wijze voordoet is dat van de oorlogsconfrontaties en meer in het algemeen dat van de internationale betrekkingen. De opeenvolging van moorddadige aanslagen die grote Europese steden, met name Parijs, in het midden van het decennium hadden getroffen, heeft de IKS er in de tweede helft van de jaren 1980 toe aangezet om zijn analyse over de ontbinding uit te werken. Aanslagen die niet gepleegd werden door eenvoudige, geïsoleerde groepen maar door bestaande staten. Het was het begin van een vorm van imperialistische confrontaties, vervolgens gekwalificeerd als ‘asymmetrische oorlogen’, die een diepgaande verandering tot uitdrukking brachten in de betrekkingen tussen staten en, meer in het algemeen, in het geheel van de maatschappij. De eerste grote historische manifestatie van deze nieuwe en laatste etappe in het verval van het kapitalisme werd gevormd door de ineenstorting van de stalinistische regimes van Europa en het Oostblok in 1989. Onmiddellijk zette de IKS uiteen wat de betekenis deze gebeurtenis, vanuit het oogpunt van de imperialistische conflicten, tot uitdrukking bracht: *“De verdwijning van de Russische imperialistische politieagent, en die, wat eruit zal voortvloeien, van de Amerikaanse politieagent ten aanzien van zijn voornaamste ‘bondgenoten’ van gisteren, openen de deur voor de uitbarsting van een hele reeks van plaatselijke rivaliteiten. Deze rivaliteiten en confrontaties kunnen momenteel niet, in een wereldconflict ontaarden (...).Ten gevolge van de verdwijning van de discipline, die door de aanwezigheid van de blokken wordt opgelegd, dreigen deze conflicten echter heftiger en talrijker te worden en in het bijzonder, natuurlijk, in de zones waar het proletariaat het zwakste is“* (*Internationale Revue,* Engels-, Frans- en Spaanstalige uitgave nr. 62 “Na de instorting van het Oostblok, destabilisatie en chaos”) Sindsdien heeft de internationale situatie deze analyse slechts bevestigd:

- de eerste Golfoorlog in 1991;
- de oorlog in ex-Joegoslavië tussen 1991 en 2001;
- de twee oorlogen in Tsjetsjenië (in 1994-1995 en in 1999-2000);
- de oorlog in Afghanistan vanaf 2001 die, 12 jaar daarna, nog voortgezet wordt;
- de oorlog in Irak van 2003, waarvan de gevolgen op dramatische wijze op dit land, maar ook op initiatiefnemer van deze oorlog, de Amerikaanse macht blijven wegen;
- de talrijke oorlogen die niet hebben opgehouden het Afrikaanse werelddeel te verwoesten (Rwanda, Somalië, Kongo, Soedan, Ivoorkust, Mali, enz.);
- de talrijke militaire verrichtingen van Israël tegen Libanon of de Gazastrook die een antwoord vormden op het afschieten van raketten door Hezbollah of Hamas

4. In feite maken deze verschillende conflicten op dramatische wijze duidelijk in hoeverre de oorlog een volkomen irrationeel karakter heeft aangenomen in het verval van het kapitalisme. De oorlogen van 19e eeuw, hoe moorddadig zij ook geweest zijn, hadden vanuit het oogpunt van de ontwikkeling van het kapitalisme een rationaliteit. Door de koloniale oorlogen maakten de Europese staten het mogelijk om een imperium te vormen, waaruit ze grondstoffen konden putten of waarheen ze hun goederen konden laten wegstromen. De Burgeroorlog van 1861-‘65 in Amerika, dat door het Noorden werd gewonnen, heeft de deuren geopend voor een volledige industriële ontwikkeling van wat de eerste wereldmacht ging worden. De Frans-Pruisische oorlog van 1870 is bepalend geweest voor de Duitse eenheid en dus voor de totstandkoming van het politieke kader van de toekomstige eerste economische macht van Europa. De Eerste Wereldoorlog daarentegen heeft de Europese landen, zowel ‘de overwinnaars’ als ‘de overwonnenen’, bloedeloos achtergelaten en met name de meer ‘oorlogszuchtigen’ (Oostenrijk, Rusland en Duitsland). De Tweede Wereldoorlog heeft de achteruitgang van het Europese werelddeel bevestigd en vergroot, met de speciale vermelding dat Duitsland, naar het voorbeeld van de eveneens andere ‘agressieve’ macht, Japan, in 1945 één grote puinhoop geworden was. De Verenigde Staten was het enige land dat in feite van deze oorlog heeft geprofiteerd, omdat ze er later was ingegaan en, als gevolg van hun geografische positie, heeft kunnen vermijden dat zij zich niet op haar grondgebied afspeelde. Trouwens de belangrijkste oorlog die dit land na de Tweede Wereldoorlog heeft gevoerd, die van Vietnam, heeft heel goed het irrationale karakter ervan aangetoond, aangezien zij, ondanks de aanzienlijke kosten vanuit economisch, maar vooral menselijk en politiek oogpunt, niets aan de Amerikaanse macht heeft toegevoegd.

5. Maar het irrationale karakter van de oorlog is in de fase van de ontbinding op een nog hoger niveau gebracht. Dat wordt bijvoorbeeld heel goed geïllustreerd door de militaire avonturen van de Verenigde Staten in Irak en in Afghanistan. Deze oorlogen hebben aanzienlijke kosten met zich meegebracht, in het bijzonder vanuit economisch oogpunt. Maar de voordelen ervan zijn uiterst beperkt, zo niet negatief. In deze oorlogen heeft de Amerikaanse macht zijn enorme militaire superioriteit kunnen uitstallen, maar dat heeft hem niet in staat gesteld om de doelstellingen te verwezenlijken die hij beoogde: Irak en Afghanistan stabiliseren en zijn vroegere bondgenoten van het westerse blok verplichten om de rijen rondom hem te sluiten. Vandaag laat de geprogrammeerde terugtrekking van de Amerikaanse troepen en de NAVO uit Irak en Afghanistan een instabiliteit zonder weerga achter in deze landen, met het risico dat zij onderdeel gaan uitmaken van de verergering van de instabiliteit van de hele regio. Tegelijkertijd hebben de andere deelnemers aan deze militaire avonturen het schip in verspreide orde verlaten. Voor de Amerikaanse imperialistische macht is de situatie steeds meer verslechterd: terwijl zij er in de jaren 1990 nog in slaagde om haar rol van ‘politieagent van de wereld’ te behouden, is zijn belangrijkste zorg momenteel zijn onmacht te verbergen tegenover de toename van de wereldchaos, zoals de situatie in Syrië die bijvoorbeeld manifesteert.

6. In de loop van de laatste jaren heeft het chaotische en oncontroleerbare karakter van de imperialistische spanningen en conflicten zich met de situatie in Verre Oosten en, natuurlijk met de situatie in Syrië, zich nogmaals geïllustreerd. In beide gevallen worden wij geconfronteerd met conflicten, die de dreiging in zich dragen de regio in vuur en vlam te zetten en een veel aanzienlijkere destabilisatie te veroorzaken.

In het Verre Oosten zijn we getuige van een toename van de spanningen tussen regionale staten. Zo heeft men in de loop van de laatste maanden spanningen zien ontwikkelen waar talrijke landen bij betrokken zijn: Filippijnen in Japan. China en Japan ruziën bijvoorbeeld over de eilanden Senkaku/Diyao, Japan en Zuid-Korea over het eiland Take-shima-Dokdo, terwijl andere spanningen aan de oppervlakte treden waar ook Taiwan, Vietnam of Birma bij betrokken zijn. Maar het meest spectaculaire conflict is natuurlijk dat van Noord-Korea enerzijds en Zuid-Korea, Japan en de Verenigde Staten anderzijds. Bij de keel gegrepen door een dramatische economische crisis, heeft Noord-Korea de militaire inzet opgevoerd. Dit heeft natuurlijk tot doel chantage uit te oefenen, vooral op de Verenigde Staten, om van deze macht een zeker aantal economische voordelen te verkrijgen. Maar dit avonturistische beleid bevat twee heel ernstige factoren. Enerzijds het feit dat zij, zelfs als het op indirecte wijze is, de Chinese reus erin betrekt, die een van de enige bondgenoten van Noord-Korea blijft, terwijl deze macht er steeds meer naar streeft om, overal waar ze kan, zijn imperialistische belangen te doen gelden. Natuurlijk in het Verre Oosten, maar ook in het Midden-Oosten dankzij haar bondgenootschap met Iran (dat bovendien zijn voornaamste leverancier is van koolwaterstoffen), en eveneens in Afrika waar een toenemende economische aanwezigheid tot doel heeft een toekomstige militaire aanwezigheid voor te bereiden, wanneer zij de middelen ervoor heeft. Anderzijds behelst dit avonturistische beleid van Noord-Korea, een staat waarvan de wrede politieheerschappij van een fundamentele kwetsbaarheid getuigt, het risico van een ‘ongeluk’, van het begin van een ongecontroleerd proces, dat een nieuwe haard van rechtstreekse militaire conflicten veroorzaakt met moeilijk in te schatten gevolgen. Toch kan men al indenken dat zij een andere tragische episode zullen vormen, die, gevoegd bij alle uitingen van oorlogsbarbarij, de planeet vandaag de dag overstelpen.

7. De burgeroorlog in Syrië volgt op ‘de Arabische lente’ die, door de regering van Assad te verzwakken, de doos van Pandora heeft geopend van een groot aantal aan tegenstellingen en conflicten, die door de ijzeren hand van deze regering gedurende decennia onder de duim was gehouden. De westerse landen zijn akkoord gegaan met het vertrek van Assad, maar beschikken ter plaatse niet over een oplossing ter vervanging van hem, terwijl de oppositie tegen zijn regime volkomen is verdeeld en de belangrijkste sector hiervan wordt gevormd door islamieten. Tegelijkertijd geeft Rusland de regering van Assad onophoudelijk militaire steun, omdat hij hem, met de haven van Tartus, de aanwezigheid van zijn oorlogsvloot in de Middellandse Zee garandeert. En het is niet de enige staat, aangezien zowel Iran als China niet achterblijven: Syrië is een nieuwe bloedige inzet van de talloze rivaliteiten tussen imperialistische machten van de eerste of tweede orde geworden. En de volkeren van het Midden-Oosten moeten al decennia achtereen de kosten ervan betalen. Het feit dat de manifestaties van ‘de Arabische Lente’ in Syrië niet is uitgelopen op de geringste verovering van de macht door de uitgebuite en onderdrukte massa’s, maar op een oorlog die meer dan 100.000 doden heeft veroorzaakt, vormt een sinistere illustratie van de zwakte van de arbeidende klasse in dit land, de enige kracht die een einde kan maken aan de barbarij van de oorlog. En het is een situatie die eveneens geldt, zelfs wanneer het minder tragische vormen aanneemt, voor de andere Arabische landen, zoals in Egypte of in Tunesië, waar het afzetten van de vroegere dictators heeft geleid tot een overname van de macht door de islamieten, de meest achterlijke fracties van de bourgeoisie, of tot een nog nooit vertoonde chaos zoals in Libië.

Op die manier biedt Syrië ons op dit moment een nieuw voorbeeld van het barbarendom van het kapitalisme in ontbinding, zoals dat zich over de planeet ontketent, een barbarendom dat de vorm aanneemt van bloedige militaire botsingen. Een barbarendom dat eveneens de gebieden treft waar de oorlog kan worden voorkomen, maar waar de maatschappij zich toch in een steeds grotere chaos stort zoals in Latijns-Amerika, waar de drugskartels, met medeplichtigheid van de sectoren van de staat, een terreur uitoefenen ■

IKS

(1) De kwestie van het imperialisme is het eerste punt dat door deze resolutie wordt behandeld. Daarna komen de vernietiging van het milieu, de economische crisis en tenslotte de klassestrijd.

SOCIALE BEWEGING IN TURKIJE

Democratie is geen remedie tegen staatsterreur

Wij publiceren hieronder enkele passages van de vertaling van een artikel dat door onze afdeling in Turkije geschreven werd – een jonge afdeling, zowel in de geschiedenis van de IKS als op het vlak van de leeftijd van haar leden. Als revolutionairen en als deel van de generatie die de revolte ontketend heeft, waren deze kameraden actief betrokken in deze beweging. We raden onze lezers aan onze website te bezoeken voor een volledige versie van dit artikel. Want deze versie is tegelijkertijd een eerste verslag van wat er precies gebeurde, wemelt bovendien van de concrete details over het leven van die beweging, en is een eerste poging tot analyse van de betekenis ervan. Juist dit laatste aspect willen we, door onze keuze van de passages, in het bijzonder onder de aandacht brengen. Wat is de aard van deze beweging? Van welke internationale dynamiek maakt ze deel uit? Wat zijn haar sterke en zwakke kanten? Welke perspectieven zijn eraan verbonden? Allemaal vragen die centraal staan in wat er vandaag en in de komende periode op het spel staat.

De beweging, die begon als protest tegen het omhakken van bomen dat plaatsvond in het kader van de vernietiging van het Gezipark aan het Taksimplein in Istanboel, nam een omvang aan die tot nu toe ongekend was in de geschiedenis van Turkije. (…) We kunnen het ware karakter van deze beweging enkel begrijpen wanneer we haar plaatsen in het internationale kader. Vanuit dat gezichtspunt wordt meteen duidelijk dat de beweging in Turkije in het directe verlengde ligt van de revoltes van 2011 in het Midden-Oosten, waarvan de belangrijkste (Tunesië, Egypte, Israël) sterk gekenmerkt werden door de inbreng van arbeidersklasse. De beweging in Turkije lag in het bijzonder in het verlengde van de beweging van de Indignados in Spanje en van Occupy in de Verenigde Staten, waarin de arbeidersklasse niet alleen de meerderheid van het geheel van de bevolking vertegenwoordigt, maar ook kwa deelnemers aan de beweging zelf. Hetzelfde geldt voor de revolte vandaag in Brazilië en ook voor de beweging in Turkije, waarvan de overgrote meerderheid van de deelnemers tot de arbeidersklasse behoort, en in het bijzonder tot de proletarische jeugd.

(…) De sector die in grootste getale aan de beweging heeft deelgenomen, is de zogenaamde 'generatie van de jaren 1990'. Apolitisme was de label dat op de betogers van deze generatie geplakt werd. Velen van hen kunnen zich de periode niet herinneren, die voorafging aan het AKP regering (de Partij voor Rechtvaardigheid en Ontwikkeling, een 'gematigde' islamitische partij die aan de macht is sinds 2002 – NvdR). Deze generatie, waarvan men zei dat ze niet geïnvesteerd had in de gebeurtenissen en waarvan de leden er alleen op uit zouden zijn zichzelf te redden, heeft begrepen dat het geen heil brengt alleen te blijven staan en ze was de praatjes beu van de regering, die zei hoe ze moest zijn en hoe ze moest leven. De studenten, in het bijzonder de middelbare scholieren, hebben op grote schaal aan de betogingen deelgenomen. Jonge arbeiders en jonge werklozen waren ook talrijk aanwezig in de beweging. Arbeiders en geschoolde werklozen waren ook present.

In bepaalde sectoren van de economie, waar vooral jongeren in precaire omstandigheden werken en waar het meestal moeilijk is strijd te voeren – vooral in de dienstensector – hebben de loontrekkers zich op vanuit hun arbeidsplaats georganiseerd en hebben ze samen aan de betogingen deelgenomen. We vinden voorbeelden van dergelijke deelnames onder de bezorgers van kebabwinkels, onder het barpersoneel, onder de werkers in call centers en kantoren. Het feit dat dit soort deelnames niet opwoog tegen de tendens van de arbeiders om individueel naar de betogingen te gaan, vormt tegelijkertijd één van de belangrijkste zwakheden van de beweging. Maar dit was ook typerend voor bewegingen in de andere landen, waar het overwicht van de straatrevolte een praktische uitdrukking was van de behoefte de sociale versnippering te overstijgen die geschapen wordt door de bestaande voorwaarden van de kapitalistische productie en crisis – in het bijzonder het gewicht van de werkloosheid en de precaire arbeid. Maar diezelfde omstandigheden, gekoppeld aan de enorme ideologische aanvallen van de heersende klasse, hebben het voor de arbeidersklasse moeilijk gemaakt zichzelf als een klasse te zien en hebben ertoe bijgedragen onder de betogers het idee te versterken dat ze in wezen een massa individuele burgers zijn, legitieme leden van de 'nationale' gemeenschap. Dat is de tegenstrijdige weg van de reconstructie van het proletariaat als klasse, maar er bestaat geen twijfel dat deze bewegingen een stap zijn in deze richting.

Een van de belangrijkste redenen waarom een groot deel van de proletariërs, ontevreden met hun levensomstandigheden, de betogingen met een dergelijke vastberadenheid georganiseerd heeft, komt voort uit de verontwaardiging en het gevoel van solidariteit tegen het politiegeweld en de staatsterreur. Desondanks waren er verschillende burgerlijke politieke tendensen actief in een poging de beweging van binnenuit te beïnvloeden om die binnen de grenzen van de bestaande orde te houden. Ze probeerden te verhinderen dat de revolte zich zou radicaliseren en te beletten dat de proletarische massa's, die de straten bezet hadden, tegen de staatsterreur klasse-eisen zouden formuleren met betrekking tot hun eigen levensvoorwaarden.

Dus, terwijl we geen eis kunnen aanhalen die volkomen unanimiteit behaalde in de beweging, werd die over het algemeen gedomineerd door democratische eisen. De lijn die opriep tot 'meer democratie', die zich voordeed als anti-AKP - in feite tegen Erdogan - drukte in wezen niets anders uit dan een reorganisatie van het Turkse staatsapparaat op een meer democratische manier. De impact van de democratische eisen op de beweging vormde haar grootste ideologische zwakheid. Want Erdogan zelf heeft al zijn ideologische aanvallen op de beweging opgebouwd rond deze krachtlijn van de democratie en van verkiezingen: de regeringsverantwoordelijken hebben tot vervelens toe, zij het met veel leugens en manipulaties, het argument herhaald dat zelfs in de meest democratisch geachte landen de politie geweld gebruik tegen illegale betogingen – waarin ze gelijk hebben. Bovendien bond de lijn voor democratische rechten de massa's, geconfronteerd met de aanvallen van de politie en de staatsterreur, aan handen en voeten en kalmeerde ze hun verzet. (…)

Verder waren de linkse vakbondsfederaties, zoals KSEK en DISK, de actiefste elementen in die democratische tendens, die de controle schijnt te hebben genomen over het Solidariteitsplatform van Taksim. (…) Het Solidariteitsplatform van Taksim en de democratische tendens dus heeft, vanwege het feit dat het bestond uit vertegenwoordigers van allerlei verenigingen en organisaties, zijn kracht niet geput uit een organische band met de betogers, maar wel uit de burgerlijke legitimiteit, de gemobiliseerde krachten en de steun van de delen waaruit ze samengesteld is. (...)

De linkerzijde van de bourgeoisie is een andere tendens die vermeld moet worden. De basis van de linkse partijen, die we ook kunnen omschrijven als de wettelijke burgerlijke linkerzijde, is voor het grootste deel afgesneden van de massa's. Over het algemeen liep ze de democratische tendens achterna. De stalinistische en trotskistische groeperingen, of de radicale burgerlijke linkerzijde, waren ook voor het grootste deel afgesneden van de massa's. Zij waren invloedrijk in de wijken waarin ze van oudsher een zekere kracht vertegenwoordigen. Hoewel ze zich hebben verzet tegen de democratische tendens op het moment dat die de beweging probeerde uiteen te drijven, hebben ze die over het algemeen ondersteund. De analyses van de linkerzijde van de bourgeoisie beperkten zich er voor het grootste deel toe zich te verheugen over de 'volksopstand' en te proberen hun woordvoerders voor te stellen als de leiders van de beweging. Zelfs de oproepen tot een algemene staking, een lijn die meestal naar voor geschoven wordt door links, hebben niet echt weerklank gevonden door de sfeer van tomeloze vreugde. De leuze van links die het meeste gehoor vond bij de massa's was "schouder aan schouder tegen het fascisme".

(…) Buiten de tendensen waarover we hierover spraken, is er nog een proletarische tendens, of meerdere proletarische tendensen binnen de beweging. (…) In het algemeen verdedigde een aanzienlijk deel van de betogers het idee dat de beweging een zelforganisatie moest scheppen, die haar in staat moest stellen haar eigen toekomst te bepalen.

Het deel van de betogers dat wilde dat de beweging zich zou verenigen met de arbeidersklasse was samengesteld uit elementen die, ook al ontbrak het hen aan een duidelijke politieke visie, zich bewust zijn van het belang en de kracht van de klasse, die tegen het nationalisme zijn. (…)

De gemeenschappelijke zwakte van de betogers in heel Turkije was echter de moeilijkheid massale discussies te voeren en de controle over de beweging te verwerven, door op basis van die discussies, zelforganisaties te vormen. Vooral de eerste dagen waren deze massadiscussies, vergelijkbaar met wat zich ontwikkeld heeft in bewegingen elders in de wereld, afwezig. Een beperkte ervaring met massale discussies, met bijeenkomsten, algemene vergaderingen enzovoort, en de zwakte van de debatcultuur in Turkije hebben zonder twijfel bijgedragen tot deze zwakheid. Tegelijkertijd voelde de beweging toch een behoefte aan discussie en de middelen om die te organiseren begonnen dan ook tevoorschijn te komen.

De eerste uitdrukking van de bewustwording van de noodzaak van discussie was een open forum in het Gezipark. Dit trok niet veel aandacht en duurde ook niet lang, maar had toch een zekere impact. (…) Als we de beweging in het hele land bekijken, was de meest cruciale ervaring die van de betogers in Eskişehir. In een algemene vergadering op het Plein van het Verzet in Eskişehir werden comités gevormd om de betogingen te organiseren en te coördineren. (…) Tenslotte hebben vanaf 17 juni massa's mensen, geïnspireerd door de forums van het Gezipark, in parken in verschillende wijken van Istanbul massavergaderingen gehouden die ook wel 'forums' genoemd werden. Tot de wijken waar forums georganiseerd werden behoren Beşiktaş, Elmadağ, Harbiye, Nişantaşı, Kadıköy, Cihangir, Ümraniye, Okmeydanı, Göztepe, Rumelihisarüstü, Etiler, Akatlar, Maslak, Bakırköy, Fatih, Bahçelievler, Sarıyer, Yeniköy, Sarıgazi, Ataköy en Alibeyköy. De volgende dagen werden er forums gehouden in Ankara en andere steden. Onmiddellijk, uit angst de controle over die initiatieven te verliezen, begon het Solidariteitsplatform van Taksim zelf oproepen te lanceren om forums te houden. (…)

Hoewel het verzet van Gezipark op vele aspecten in het verlengde ligt van de Occupy-beweging in de Verenigde Staten, van de Indignados in Spanje en de protestbewegingen, die Moebarak in Egypte en Ben Ali in Tunesië omvergeworpen hebben, heeft ze ook zijn eigen kenmerken: net zoals in al deze bewegingen vormde het jonge proletariaat het vitale gewicht. Egypte, Tunesië en het verzet in het Gezipark hebben gemeen de wens zich te ontdoen van een regime dat wordt beschouwd als een 'dictatuur'. (…) Maar in tegenstelling tot de beweging in Tunesië, die plaatselijke comités organiseerde, en in Spanje of in de Verenigde Staten, waar de massa's via algemene vergaderingen over het algemeen de verantwoordelijkheid voor de beweging droegen, bleef deze dynamiek in Turkije in eerste instantie zeer beperkt.

(…) De meest bediscussieerde vragen gingen ook over de praktische en technische problemen in verband met de botsingen met de politie. (…) De overeenkomst met Occupy in de VS was dat het om een effectieve bezetting [van de straat] ging, ook al werden de bezettingen in de VS, vanwege de massale deelname, in aantal door die in Turkije overtroffen. Ook was er in Turkije, net als in de VS, een tendens onder de betogers om het belang te begrijpen om het werkende proletariaat bij de strijd te betrekken.

(…) Hoewel de beweging in Turkije er niet in geslaagd is een duidelijke band te leggen met het geheel van de arbeidersklasse, hebben de oproepen tot staking via de sociale media toch een zekere weerklank gehad, die tot uiting kwam in meer werkonderbrekingen dan het geval was in de VS.

Ondanks haar bijzonderheden lijdt het geen twijfel dat de beweging van dit 'uitschot' een integraal onderdeel uitmaakt van de reeks van internationale sociale bewegingen. (…) Een van de beste graadmeters, die aantonen dat deze beweging onderdeel is van de internationale golf, wordt gevormd door de inspiratie die ze opdeed door de betogingen in Brazilië. De Turkse betogers hebben het antwoord, dat van de andere kant van de wereld kwam, begroet met ordewoorden: *"Wij zijn samen, Brazilië + Turkije!"* en *"Brazilië, verzet!"* (in het Turks). En omdat de beweging de betogingen in Brazilië, waarin klasse-eisen gesteld werden, geïnspireerd heeft, kan ze in de toekomst de geboorte van klasse-eisen bevorderen in Turkije.

(…) Ondanks alle tekortkomingen en gevaren die deze beweging bedreigen, als de massa's in Turkije er niet in geslaagd waren een schakel te vormen in de keten van sociale revoltes die de kapitalistische wereld dooreenschudden, dan zou het uiteindelijk geleid hebben tot een veel sterker gevoel van machteloosheid. Het ontstaan van een sociale beweging, op een schaal die sinds 1908 niet meer gezien was in dit land, is dus van historische betekenis. (…) ■

Dünya Devrimi / 2013.06.21

(1) De 'gematigde' Islamistische Partij voor Gerechtigheid en Ontwikkeling is sinds 2002 aan de macht in Turkije.

DISCUSSIECYCLUS VOORJAAR 2013:

Antikapitalistische strijd en organisatievormen

In de huidige periode bestaat er een nood aan reflectie en verdieping over de strijdbewegingen die de afgelopen jaren plaatsvonden, zoals de "Arabische Lente", de "Occupy" beweging en de strijd van de "Indignados". Bovendien blijft de ontmoeting van geëngageerde mensen om te discussiëren en elkaar te leren kennen cruciaal om de versplintering van de internationalistische beweging te boven te komen. Daarom, en ook op basis van correspondentie (1), besloot de IKS om een discussiecyclus te houden in het voorjaar 2013 over "strijd en organisatie". Het ging om twee discussie-avonden tijdens dewelke deelnemers hun eigen vragen, visie en ervaringen konden delen en bediscussiëren met elkaar en met de IKS.

Tijdens de twee avonden werd een inleiding voorzien door de IKS, die een grondige basis gaf voor de discussies (2). De deelnemers konden deze over het algemeen waarderen, hoewel ze de inleiding op de tweede avond vrij abstract en moeilijk vonden. Het debat stond echter toe meer concrete 'body' te geven aan de inleiding. De eerste inleiding introduceerde het thema strijd als motor van de geschiedenis en gaf een historisch kader om de recente strijdbewegingen te bespreken en te analyseren. De tweede inleiding legde de nadruk op de ontwikkeling van klassenbewustzijn in en door de strijdbewegingen. Het klassenbewustzijn stuwt op haar beurt weer de strijdbewegingen voort. De twee avonden kenden vele gemeenschappelijke discussiepunten. Dit artikel zal de beide discussiesessies dan ook als één behandelen.

Is de arbeidersklasse een revolutionaire klasse?

Één van de voornaamste vragen ging over het wezen van de arbeidersklasse. De deelnemers erkenden het bestaan van deze klasse wel, maar twijfelden aan het revolutionaire karakter van het proletariaat. Waarom zou deze en geen andere uitgebuite en onderdrukte laag van de bevolking, zoals vrouwen, migranten, homoseksuelen, armen, enz. een andere maatschappij kunnen scheppen? Moeten we niet tegen veel meer onrecht vechten dan uitbuiting van arbeiders? Hoe staat het bijv. met de uitbuiting van de natuur, de vrouwen, enz.?

In de discussie werd een onderscheid gemaakt tussen het proletariaat als sociologische eenheid en als politiek-culturele eenheid. Je kan arbeiders definiëren als die groep van mensen die hun arbeidskracht verkopen voor een loon en door hun gezamenlijke arbeid een meerwaarde scheppen. (3) Daartegenover staat natuurlijk de bourgeoisie, de klasse die beschikt over de arbeidsmiddelen, het arbeidsproces en de arbeidsproducten, omdat zij ook de arbeidsmiddelen bezit en beheert. Deze definities zijn niet louter sociologisch. Het gaat hier niet enkel over een indeling van een groep mensen naargelang hun geslacht, huidskleur, inkomen of beroep. Ze geeft de rol weer die groepen van mensen spelen in het globale maatschappelijke arbeidsproces. De arbeidersklasse is in deze maatschappelijke relatie de klasse zonder controle over dit proces.

Omdat de arbeidskracht mensen het vermogen geeft om hun levenskracht, gevoelens en gedachten te uiten en om-dat de arbeiders net die kracht moeten verkopen en schikken naar de behoeften van het kapitalisme, is de arbeidersklasse ook de meest vervreemde klasse. *"Het enige verband dat hen nog met de productiekrachten en met hun eigen bestaan verbindt, de arbeid, heeft bij hen alle schijn van zelfwerkzaamheid verloren en houdt hun leven alleen in stand, doordat zij het verarmt."* (4) Marx en Engels hadden nog lovende woorden over voor pre-kapitalistische maatschappijvormen, waarin arbeid vaak nog een zekere voldoening gaf aan de producenten, zelfs al waren zij uitgebuit en moesten zij de arbeidsproducten gedeeltelijk afstaan. In het kapitalisme wordt echter alle menselijke activiteit tot een abstracte, 'koude' koopwaar gemaakt. En zo maakt zij ook arbeidskracht zelf tot een waar en reduceert zij levende mensen vol (potentiële) kwaliteiten tot nummers, een 'grijze massa'. Deze 'ontmenselijking' van het proletariaat maakt hen tot *"een klasse met radicale ketenen, (…) een sfeer die een universeel karakter bezit door haar universeel lijden, en geen aanspraak maakt op een bepaald recht omdat geen* bepaald onrecht *maar het* onrecht zonder meer *tegen haar bedreven werd, die op geen* historische *titel maar enkel nog op de titel van* mens *een beroep kan doen, (…) een sfeer tenslotte, die zich niet emanciperen kan zonder zich van alle overige sferen te emanciperen en door het feit zelf ook alle overige sferen van de maatschappij te emanciperen, die met* één *woord het* volledig verlies *van de mens is en bijgevolg alleen door de* volledige herwinning van de mens *zichzelf worden kan."* (5) Om zich als uitgebuite en onderdrukte klasse te bevrijden, moet het proletariaat een nieuwe soort maatschappij scheppen, waarin *"de vrije ontwikkeling van ieder de voorwaarde voor de vrije ontwikkeling van allen is."* (6)

Verschillenden stelden dat naast arbeidersstrijd toch nog afzonderlijke strijd nodig is, bijv. voor vrouwen- en migrantenrechten en tegen racisme. Volgens hen kan het proletariaat de kapitalistische uitbuiting opheffen, samen met alle directe gevolgen ervan, maar zal ze daarom niet vanzelf alle vormen van onderdrukking doen verdwijnen. Hierop werd geantwoord dat een nadruk op een andere identiteit dan de klasse-identiteit niet dezelfde verzamelende en inhoudelijke kracht heeft als de klasse-identiteit. Integendeel, zo bleek dat de Occupy-beweging in de VS vaak vastliep doordat op deze specifieke 'categorieën' van onderdrukking zo veel nadruk werd gelegd. De kwestie van de discriminatie van zwarten leidde bijvoorbeeld tot spanningen en verdeeldheid in de algemene vergaderingen nog voordat een werkelijke discussie kon op gang komen over de wereldproblematiek. Het anti-racisme was in dit geval meer een remmende dan een stimulerende kracht. Daarentegen is de beweging radicaler geweest aan de westkust van de VS, waar de Occupy-demonstranten zich sterker vereenzelvigden met de arbeidersklasse. (7)

Kan de arbeidersklasse zich verenigen?

Een tweede serie van vragen stelden in twijfel of de arbeiders wel de kracht kunnen opbouwen om het kapitalisme omver te werpen, zelfs al heeft zij een revolutionaire aard. Is zij niet te verdeeld? Is zij in staat om die ene identiteit vóór allerlei andere identiteiten (geslacht, huidskleur, herkomst, leeftijd…) te stellen? Kan zij zich wel verenigen in een kapitalistische wereld, waarin bedrijven verhuizen naar de plaatsen met de goedkoopste arbeidskrachten en zodoende de concurrentie tussen de arbeiders aanwakkert?

Iemand stelde dat je niet te empirisch mag denken. In 1914 beweerden weinig mensen dat het proletariaat binnen een paar jaar een internationale revolutionaire golf zou starten. Zo was het ook in de jaren voor 1968, waar zowel bourgeoisie als proletarische revolutionairen dachten dan de arbeidersklasse 'dood' was. (8)

Vandaag is de arbeidersklasse wel in een zekere mate verdeeld. Dit uit zich o.a. doordat vele individuele proletariërs zichzelf in de eerste plaats allerlei andere identiteiten toekennen. Deze identiteiten hebben vaak een werkelijke grond. Zo is een vrouw geen man en kan je je geboorteplaats niet veranderen. Biedt elke identiteit echter een toekomstperspectief? Kan elk van deze een proces op gang brengen en leidden tot een einde aan de kapitalistische uitbuiting en de staat? En wat te zeggen van de nationale identiteit die vele arbeiders in Egypte naar voor brachten?

De arbeidersklasse is dus verdeeld, omdat zij nog zwak staat. Zij is dus niet zwak, omdat zij innerlijk verdeeld is. (9) De economische concurrentie *"…isoleert de individuen van elkaar (…) ondanks het feit dat zij hen samenbrengt. Daarom duurt het een lange tijd voordat deze individuen zich kunnen verenigen…"(10).* Het proletariaat put haar sterkte uit haar solidariteit en bewustzijn over zichzelf als revolutionaire kracht. Beide elementen ontwikkelen zich samen in de strijd tegen staat en kapitaal, wanneer de concurrentie wegvalt. Dan kan de arbeidersklasse, bestaande uit een mozaïek van verschillende mensen, haar bestaan als aparte klasse steeds duidelijker inzien. De discussiedeelnemers waren het eens dat het geen zin heeft iedereen één voor één te overtuigen dat hij of zij tot dezelfde internationale arbeidersklasse behoort. Dit zou missionariswerk zijn.

Welke strijdvorm?

Hoe kan de verdeeldheid van de arbeidersklasse overwonnen worden? Hoe kan zij een voldoende sterke kracht opbouwen om het kapitalisme te doen wankelen? Welke strijdvormen staan een ontwikkeling toe van de solidariteit en het bewustzijn en welke niet?

Door verschillende deelnemers werd meteen een link gelegd met de vakbonden, aangezien zij symbool staan voor de historische arbeidersbeweging. Zij zijn bekend als de 'klassieke' en zelfs door de staat erkende vorm van 'arbeidersstrijd'. Verschillende deelnemers wezen er terecht op dat de vakbeweging niet vooraan stond in de recente strijdbewegingen. Integendeel, zij remden en verdeelden de strijd. Toch nuanceerde een deelnemer dat we niet alle vakbonden over één kam mogen scheren: zo zouden enkele anarcho-syndicalistische vakbonden in 2012 de wilde staking van de mijnwerkers in Asturie (Spanje) ondersteund hebben. De vraag is in hoeverre deze mijnstaking, waarbij de arbeiders zich verschansten in de mijnen, een dynamiek in zich droeg die een ontwikkeling van de solidariteit en het bewustzijn toeliet.

Daartegenover namen vele andere strijdbewegingen spontaan een andere vorm aan: de bezetting van straten en pleinen om hen tot openbare plaatsen voor debat te maken. Deze algemene vergaderingen (AV's) stonden politieke verheldering toe, die op zijn beurt de solidariteit helpt ontwikkelen. (Deelnemers van de discussieavonden maakten hier vergelijkingen met de sovjets in het Rusland van het begin van de 20[ste] eeuw.) De AV's waren levendige plekken van debat, waarin de strijd werd georganiseerd door het geheel van de arbeiders die eraan deelnamen, los van het beroep of bedrijf. Hoewel de eisen en slagzinnen van de wereldwijde strijdbewegingen vaak illusies in de democratische staat toonden en niet altijd het helderste internationalisme uitstraalden, was in de vorm van de strijd de stempel van de arbeidersklasse te zien. Niet toevallig ging de beweging in Spanje het verste, waar de arbeidersklasse historisch al vele belangrijke strijdervaringen opdeed. Ontelbare AV's ontstonden op de kleinste pleinen tot op de Puerta del Sol. In de AV's werden een waaier aan onderwerpen bediscussieerd, zowel economische (werkloosheid, huisvesting, besparingen…), als politieke (de democratie, de staat…) en culturele (kunst, wetenschap…).

Een geslaagde discussie?

Verschillende onderwerpen zijn enkel aangeraakt en verdienen nog meer tijd en diepgang, bijv. de strijd van diverse minderheden, de vakbondskwestie en de rol van revolutionaire minderheden. Voor velen was de discussie nog maar pas geopend en zij vertrokken dan ook met meer vragen dan in het begin. Dat is op zich niet slecht, vragen en onenigheden kunnen immers niet in twee avonden worden opgelost. De deelnemers hadden alvast geen aversie voor een constructieve confrontatie van standpunten. Laat ons dit aanmoedigen om de politieke discussie verder uit te diepen. Dit maakt evenzeer deel uit van de strijd voor een andere maatschappij die wij met een lange termijnvisie moeten voeren ■

Alex, 21-09-2013

(1) Zie: "Reactie van een lezer", Internationalisme nr. 356, 2012, http://nl.internationalism.org/node/1018

(2) Inleiding 1: http://nl.internationalism.org/node/1029 en inleiding 2: http://nl.internationalism.org/node/1030

(3) Meerwaarde is de nieuwe waarde die arbeiders tijdens het arbeidsproces scheppen en toevoegen aan een grondstof of waar en die de kosten voor hun eigen levensonderhoud en reproductie overstijgt. Daarom is zij beschikbaar om door de kapitalisten in beslag te worden genomen. Het is de basis voor de kapitalistische winst.

(4) Marx & Engels (1845-1846), De Duitse ideologie, http://www.marxists.org/nederlands/marx-engels/1845/duitse_ideologie/index.htm#Toe-eigening_door_de_geassocieerde_

(5) Marx (1843), Bijdrage tot de kritiek op Hegels rechtsfilosofie, http://www.marxists.org/nederlands/marx-engels/1843/1843-44inleiding.htm

(6) Marx & Engels (1848), Het communistisch manifest, http://www.marxists.org/nederlands/marx-engels/1848/manifest/manif2.htm

(7) IKS/Occupy (2011), Oakland: Occupy movement seeks link with the working class, http://en.internationalism.org/icconline/201111/4578/oakland-occupy-movement-seeks-links-working-class

(8) Zo schreef de kleinburgerlijke intellectueel Marcuse in 1964 zijn boek "One dimensional man", waarin hij analyseerde hoe de arbeidersklasse opgeslorpt wordt door de kapitalistische maatschappij en daardoor niet meer de drager van de revolutie tegen het kapitalisme kan zijn. De internationale beweging van mei '68 maakten deze stelling teniet.

(9) Iemand gebruikte deze formulering op de discussie. Zij is ontleend aan de marxist en sterrenkundige Anton Pannekoek uit zijn artikel "Partij en arbeidersklasse" van 1936.

(10) Marx & Engels (1845-1846), De Duitse ideologie, http://www.marxists.org/nederlands/marx-engels/1845/duitse_ideologie/

SYRIË: IMPERIALISTISCHE OORLOG OF KLASSESOLIDARITEIT!

(vervolg van pagina 1)

Zo maakt de versnelde verzwakking van de grootste imperialistische wereldmacht, de Verenigde Staten, actief deel uit van het wegzinken in de barbarij van heel het Midden en Nabije Oosten. Daags na de chemische aanval in de buurt van Damascus bazuinden de Franse en Britse bourgeoisie, veel behoedzamer gevolgd door de Amerikaanse bourgeoisie, dat een dergelijk feit niet ongestraft mocht blijven. Het militaire antwoord hing in de lucht en zou in verhouding staan tot de misdaad die net was begaan. Maar zie nu hoe de Amerikaanse, met andere heersende klasse van de Westerse staten in hun kielzog, zojuist twee klinkende tegenslagen opgelopen hebben in de oorlogen in Afghanistan en Irak, landen die volop in ontbinding zijn. Hoe dan tussenkomen in Syrië zonder in dezelfde toestand verzeild te geraken? Maar meer nog hebben deze bourgeoisieën te maken met wat zij de publieke opinie noemen, net op het moment dat Rusland nieuwe oorlogsschepen stuurt naar de regio. De bevolking wil helemaal geen dergelijke interventie! De meerderheid gelooft de leugens van haar eigen bourgeoisie niet meer. De publieke opinie, die afkerig staat tegenover deze interventie, zelfs in de vorm van bombardementen beperkt zijn in de tijd, vormt een probleem voor de heersende klasse van de Westerse landen.

Dat heeft de Britse bourgeoisie er tenslotte toe genoodzaakt om af te zien van een militaire tussenkomst in Syrië, en haar oorspronkelijke oorlogszuchtige verklaringen te herroepen! Dat is ook het bewijs voor het feit dat de Westerse bourgeoisie geen 'goede oplossing' heeft, maar alleen een slechte. Als ze geen interventie doet (waarvoor Groot-Brittannië heeft gekozen) vormt dat een onmetelijke bekentenis van zwakte. Als zij wel een interventie doet (zoals de Verenigde Staten en Frankrijk lijken te gaan doen), dan zal deze tot niets anders leiden dan nog meer chaos, onstabiliteit en oncontroleerbare spanningen.

Enkel het proletariaat kan een einde maken aan de barbarij door de vernietiging van het kapitalisme

Tegenover heel deze barbarij kan het proletariaat niet onverschillig blijven. Door deze imperialistische klieken worden de uitgebuiten, hele families worden afgeslacht en vervolgd. Of het nu Sjiieten of Soennieten, niet-gelovigen of Druzen zijn … vanuit dit oogpunt is er geen enkel verschil. Het is een menselijke en gezonde reactie 'onmiddellijk' is iets te willen doen om deze afschuwelijke misdaden te doen stoppen. Maar het is dit gevoel dat wordt uitgebuit door de grote democratieën om steeds weer, in naam van het 'humanitaire', hun oorlogsoffensieven uit te voeren en te rechtvaardigen. En elke keer weer verslechtert de wereldsituatie. Het is dus niets anders dan een valstrik.

De enige manier voor de mensheid om haar solidariteit uit te drukken met al de slachtoffers van het wegrottende kapitalisme, is een einde te maken aan dit systeem, dat deze wandaden pleegt. Een dergelijke omwenteling zal natuurlijk niet in één dag plaatsvinden. Maar ook al is de weg lang, maar voor een wereld zonder oorlog en vaderland, zonder ellende en uitbuiting is het de enige die we in kunnen slaan. Want de arbeidersklasse heeft geen nationale vlaggen te verdedigen. Het land, waar zij woont, is de plaats van haar uitbuiting en voor sommigen de plaats van hun dood, vermalen door de wapens van de kapitalistische klasse. De arbeidersklasse draagt de verantwoordelijkheid om tegenover het oorlogszuchtige nationalisme van de bourgeoisie haar internationalisme te stellen. Hoe moeilijk de weg ook is, hij is nodig en… mogelijk! De arbeidersklasse van vandaag moet zich herinneren dat de Eerste Wereldoorlog niet beëindigd werd door de goede wil van de oorlogvoerenden, en evenmin door de nederlaag van Duitsland. Het was enkel de proletarische revolutie en zij alleen, die daar een einde aan gemaakt heeft ■

Tino / 31.08.2013

(1) Lees p.4 het deel van de Resolutie over de internationale Situatie van het 20e Congres van de IKS, over de inter-imperialistische spanningen.

abonnementen

België	Steun abonnem.	Europa	Air Mail Wereld
INTERNATIONALISME (4 NRS)			
6	15	10	15
INTERNATIONALE REVUE (4 NRS)			
17	25	17	18,5

Alle prijzen in euros

Verspreidersabonnement
vanaf 2e Internationalisme : 1,0 per bijkomend nummer
vanaf 2e Internationale Revue : 2,5 per bijkomend nummer.
Verzending onder gesloten omslag
+ 8,5
Vorige jaargangen: 0,50
Ook verkrijgbaar in PDF-formaat per e-mail (=abon.prijs België)

Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling voor de territoriale IKS-pers in andere landen
Overschrijving oprekening 000-3351977-45
van Internationalisme, PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen

OPROEP

- Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionnairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurd, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan evenzeer op te volgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen. met regelmaat samen met ons mee opvolgen.

STEUNFONDS

steun ons

- Ons bijstaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dankzij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.
- Je kan storten op bankrekeningnummer 000-3351977-45 tnv. Internationalisme, PB 94, 2600 Berchem of overmaken tijdens een van onze tussenkomsten.

E te A. (01.03)	4,00
Alternatieve Boekenbeurs te Gent (02.03)	3,50
IKS-Discussiecyclus te A. (08.03)	15,10
Common-cafe te A. (10.03)	1,50
R te K. (23.03)	50,00
E te A. (23.03)	5,50
Unief te Luik (16.04)	1,48
R te K. (20.04)	50,00
1 Mai te Brussel (01.05)	4,12
R te K. (04.05)	50,00
G te A (03.06)	10,00
Soldarité Occupy Turquie (15.06)	1,00
G te A (01.07)	10,00
R te K. (04.07)	50,00
R te K. (27.07)	50,00
G te A (01.08)	10,00
R te K. (14.08)	50,00
TOTAAL MAART - AUGUSTUS 2013	336,20
ALGEMEEN TOTAAL 2013	505,30

nieuw

Internationale Revue 152

ENGELS/FRANS/SPAANS

Sociale bewegingen in Turkije en Brazilie
De verontwaardiging in het hart van de proletarische dynamiek

20e Congres van de IKS
-Balans van het Congres
-Resolutie over de internationale situatie
-Rapport over de imperialistische conflicten

Het kommunisme: het begin van de werkelijke geschiedenis van de mensheid (X)
-Bilan, De Hollandse Linkerzijde en de overgang naar het communisme
-Weerklank van de studie over de overgangsperiode
(Bilan 46, December-Januari 1938)

NEDERLANDS

Internationale Revue 23

19e congres van de IKS
Zich voorbereiden op de klasseconfrontaties
19e congres van de IKS
Resolutie over de internationale situatie

De mobilisatie van de Verontwaardigden in Spanje en haar weerslag in de wereld
Een veelbelovende beweging voor de toekomst

Oriëntatietekst: Vertrouwen en Solidariteit in de strijd van het proletariaat (Deel I)
Oriëntatietekst: Vertrouwen en Solidariteit in de strijd van het proletariaat (Deel II)

3 EURO

Het kommunisme is geen mooi ideaal...
... maar een materiële noodzaak
... maar staat op de dagorde van de geschiedenis (I en II)
De nederlaag van de Russische revolutie begrijpen
Internationale Kommunistische Stroming

OPENBARE BIJEENKOMSTEN

Raadpleeg onze website voor meer informatie of contacteer ons per mail

● in de loop van oktober 2013 zal de IKS een discussiebijeenkomst organiseren in Nederland.
De exacte plaats wordt eerstdaags bepaald naarvolgens de beschikbaarheid van een geschikte zaal (Leiden of Utrecht).
Wil je graag meehelpen bij de voorbereding ervan, contacteer ons dan!
Of per e-mail: belgium@internationalism.org ; Of per brief: PB 94, 2600 Berchem

DISCUSSIES OP HET FORUM

Aarzel niet om met ons te debateren op de internetforums

internationalism.org (frans, engels, spaans)

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

Accion Proletaria (Spanje)
Schrijven naar het adres in Frankrijk of naar espagna@internationalism.org.
Communist Internationalist
(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00 Haryana, INDIA
Dünya Devrimi (Turkije)
Schrijven naar het adres in Zwitserland of naar turkiye@internationalism.org
Internacionalismo (Venezuela, Peru, Ecuador)
Schrijven naar het adres in Frankrijk of naar venezuela@internationalism.org.
Internationalism
PO Box 90475
Brooklyn, NY 11209, USA

Internationalisme
PB 94, 2600 Antwerpen, België
Internationell Revolution
IR, Box 21106,
10031 Stockholm, Zweden
Internasyonalismo, (Filipijnen)
Schrijven naar het adres in India of naar philippines@internationalism.org
Revolucion Mundial
Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600
Distrito Federal, Mexico, Mexico
Revolution Internationale
Mail Boxes 153
rue Damrémont, 108
75018 Paris, Frankrijk
Revolução Internacional (Brazilië)
schrijven naar: brasil@internationalism.org

Rivoluzione Internazionale
CP 469, 80100 Napoli, Italië
Wereldrevolutie
WR, PB 339,
2800 AH GOUDA, Nederland
Weltrevolution
Duitsland: schrijven naar de Postbus in Zürich, Zwitserland
Weltrevolution
Postfach 2216,
CH-8026 Zürich, Zwitserland
World Revolution
BM Box 869, London WC1N 3XX,
Groot Brittannië
World Revolution (Australië)
Schrijven naar het adres in Groot-Brittanië of naar: oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN

Je kan de publicaties aanschaffen op al onze open activiteiten, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op rekening 000-3351977-45 van Internationalisme, PB 94, 2600 Berchem (+2 EUR per brochure verzendkosten)

- Platform en Manifest € 2,50
- Krisis en verval van het kapitalisme € 3,25
- De vakbonden tegen de arbeidersklasse € 1,50
- Natie of klasse? € 1,85
- Kommunistische organisatie en klassenbewustzijn (en/fr) € 2,50
- De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 10,00
- De Hollands-Duitse
- Kommunistische Linkerzijde (en/fr) € 18,00
- De Britse Kommunistische Linkerzijde (en) € 7,00
- De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr) € 6,00
- De Russische Kommunistische Linkerzijde (en) € 10,00
- De staat in de overgangsperiode van kapitalisme naar kommunisme (en/fr) € 3,00
- Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr) € 2,50
- Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie (en/fr) € 2,50
- De Golfoorlog (1991) € 1,25
- Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital (fr) € 4,50
- La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme (fr) € 3,00
- Het kommunisme is geen mooi ideaal ..., maar ... € 3,00
- Bundel: ecologie en kapitalisme € 2,00
- Bundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie € 2,50
- Bundel: Het proletariaat tegenover de Belgische staat (1830 tot vandaag) en De sociaaldemocratie in de 19e eeuw en de oprichting van de Belgische Werklieden Partij €2,50

Boekhandels die IKS-pers verkopen

Antwerpen
•"Groene Waterman" Wolstraat 7
•"Dierckxsens" Melkmarkt
Brussel
•"La Borgne Agasse" Anoulstraat 30
•"Aden" avenue Bréart 44
•"Aurora" J.Voldersstraat

Gent
•"De Brug" Phoenixstraat 1
•"De Brug" Rijhovelaan 1
•"International Press Store" Rooigemlaan 501
•"WALRY-Nieuwscentrum" Zwijnaardsesteenweg 6
Bergen
•L'oiseau-lire" rue du Hautbois 36

Luik
•"Varia" rue des Mineurs 8
•"Entre-Temps" rue Pierreuse 19
•"Livre aux Tresors" Place Xavier-Neujean 27A
Namen
•"Papyrus" rue Bas de la Place 14

Arbeiders aller landen, verenigt u !

INTERNATIONALISME

INTERNATIONALE KOMMUNISTISCHE STROMING

GRIEKENLAND

De gezondmaking van de economie dood de zieken

Op 15 december berichtte de Frankfurter Allgemeine Zeitung over een reis van de Duitse psychotherapeut Georg Pieper naar Griekenland: Griekenland zag er in oktober 2012 voor hem (de psychotherapeut Georg Pieper) als volgt uit: *"Hoogzwangere vrouwen rennen bedelend van ziekenhuis naar ziekenhuis, maar omdat ze noch een ziektekostenverzekering noch genoeg geld hebben, wil niemand hen helpen hun kind ter wereld te brengen. Mensen, die tot kortgeleden tot de middenklasse behoorden, rapen in een voorstad van Athene groente en fruitresten van de straat." Een oude man vertelt aan een verslaggever dat hij de medicijnen voor zijn hartkwaal niet meer kan betalen. Zijn uitkering werd, net zoals de uitkering van vele anderen, met vijftig procent gekort. Meer dan veertig jaar heeft hij gewerkt; had dacht dat hij alles juist gedaan had, nu begrijpt hij de wereld niet meer. Wie in een ziekenhuis wordt opgenomen moet zijn eigen beddengoed meenemen, net zoals zijn eten. Sinds het schoonmaakpersoneel ontslagen werd, maken artsen, verpleegsters en verplegers, die al maanden geen loon meer gekregen hebben, de toilettenschoon. Er is een tekort aan wegwerphandschoenen en katheders. De Europese Unie waarschuwt voor de hier en daar heersende hygiënische omstandigheden, die een gevaar vormen voor de uitbreiding van infectieziekten."* (15.12.2012)

Tot dezelfde conclusie kwam Marc Sprenger, Directeur-Generaal van het Europese Centrum voor de Preventie en Controle van Ziekten (ECDC). Deze waarschuwde op 6 december dat de ineenstorting van de gezondheidszorg en een minimum aan hygiene in Griekenland in heel Europa tot een epidemie kan leiden. Er is geen geld voor handschoenen, verplegersjassen en desinfectiedoeken, verband en watten, katheders en papieren doeken om de bedden te bedekken waarop onderzoek gedaan wordt. Patiënten met gevaarlijke infectieziekten zoals tuberculose krijgen niet de noodzakelijke behandeling, het risico voor de uitbreiding van immune virussen in Europa neemt toe.

Een treffend contrast tussen wat technisch mogelijk is en de realiteit van het kapitalisme

In de 19e eeuw stierf vaak een-derde van de patiënten door het een gebrek aan hygiene in de ziekenhuizen, in het bijzonder onder de vrouwen bij de geboorte van het kind. Wat enerzijds voor een groot deel terug te voeren was op onwetendheid, namelijk op het feit dat veel artsen en verplegers, voor de ingreep, niet hun handen wasten en vaak met een met bloed bevlekte doktersjas van de ene naar de andere patiënt renden, werd door de nieuwe kennis (bijvoorbeeld door Semmelweis of Lister), die werd opgedaan, teruggedrongen. Nieuwe maatregelen op het vlak van de hygiëne en ontdekkingen over het overdragen van ziektekiemen maakten een duidelijke reductie mogelijk van infectiegevaren in de ziekenhuizen. In de tussentijd behoren wegwerphandschoenen en wegwerpgereedschap in de operatiekamers tot de minimale standaard van de moderne medische praktijk. Maar in tegenstelling tot de toestanden in de 19e eeuw zijn de huidige gevaren die in de ziekenhuizen in Griekenland te zien zijn, geen teken van onwetendheid, maar een uitdrukking van de bedreiging van de mensheid door een volkomen, achterhaald productiesysteem.

In Griekenland bevond zich eens het hoogste niveau van de beschaving. Als daar de gezondheid van de mensen nu bedreigd wordt doordat wegwerphandschoenen niet te betalen zijn; als daar de zwangere vrouwen die zich voor de bevalling in het ziekenhuis melden, afgewezen worden omdat ze geen geld of geen ziektekostenverzekering hebben; als daar de mensen met een levensbedreigende hartkwaal hun medicijnen niet meer kunnen betalen, dan is dit niets anders dan een moedwillige en levensgevaarlijke aanval op de mensen. Het feit dat er in een ziekenhuis het voor de hygiene onmisbare schoonmaakpersoneel niet meer betaald wordt en artsen net als verplegers, die zelf al lange tijd geen loon hebben ontvangen, de schoonmaaktaken moeten overnemen, werpt wel een bijzonder licht op het herstel van de economie, waarover de heersende klasse praat.

Door de ineenstorting van het gezondheidsstelsel, maar ook door een toename van de consumptie van alcohol en drugs daalde de levensverwachting in Rusland na 1989 met vijf jaar. Maar niet alleen in Griekenland werd de gezondheidszorg afgebroken, niet alleen in Griekenland gaat de gezondheidszorg beetje bij beetje ten gronde. Ook elders wordt de gezondheidszorg steeds meer ontmanteld, zoals in Spanje. Om kosten te sparen wordt in Barcelona, een belangrijk oud industrieel centrum, de spoedeisende hulp soms maar enkele uren geopend, net als in andere steden. In Spanje, Portugal en Griekenland krijgen veel apotheken, door betalingsmoeilijkheden van de patiënten of door hun eigen betalingsmoeilijkheden geen levensbelangrijke medicijnen meer. Zo levert de Duitse firma Merck niet langer haar medicijn tegen kanker "Erbitux" aan Griekse ziekenhuizen. Biotest, een bedrijf dat uit bloedplasma middelen wint ter behandeling van hemofilie en tetanus, heeft haar leveringen in juni al stopgezet vanwege onbetaalde rekeningen.

Kwamen we tot nog toe een desolate medische verzorging hoofdzakelijk tegen in Afrikaanse landen of in regioï¨s die door de oorlog ontwricht zijn, nu zorgt de crisis ook in de industriële centra van het Westen er steeds meer voor dat levensnoodzakelijke behoeften zoals een goede gezondheidszorg steeds meer op het altaar van de winst opgeofferd wordt. Dus medische verzorging gebeurt niet meer op basis van de medische mogelijkheden, maar op basis van de contante betaling.(1)

Deze ontwikkeling laat zien dat de kloof tussen wat technisch mogelijk is en wat het systeem in werkelijkheid laat zien steeds groter wordt. Hoe meer de hygiëne onder druk staat hoe groter het gevaar wordt van ongecontroleerde epidemiën. Denk maar eens aan de Spaanse griep, die aan het einde van de Eerste Wereldoorlog Europa teisterde, waarbij meer dan 20 miljoen mensen stierven. De oorlog, met alle daarmee gepaard gaande honger en ontberingen, had de voorwaarden geschapen voor de uitbraak van deze griep. In het huidige Europa wordt dezelfde rol gespeeld door de economische crisis. In Griekenland nam de werkloosheid in het laatste kwartaal met 25% toe; de jongerenwerkloosheid van mensen onder de 25 jaar nam tot 57% toe, 65% van de meisjes zijn werkloos.

De vooruitzichten wijzen allemaal op een grotere toename tot 40% in 2015. De verarming, die daarmee gepaard gaat, betekende dat door een achterstand in betaling al hele woonwijken en appartementencomplexen zijn afgesneden van iedere voorziening van olie. Om te voorkomen dat mensen bevriezen in hun huizen tijdens de winter, hebben velen een klein kacheltje gekocht, hout gestookt. Mensen verzamelen het hout illegaal in de naburige bossen. In het voorjaar van 2012 schoot een man van 77 jaar zichzelf dood voor het parlementsgebouw. Net voordat hij zichzelf doodschoot, hoorde men hem schreeuwen: *"Ik wil geen schulden achterlaten voor mijn kinderen." In de laatste drie jaar is het aantal zelfdodingen in Griekenland verdubbeld.* "(Idem)

Naast Spanje met de Straat van Gibraltar, Italië met Lampedusa en Sicilië, vormt Griekenland de belangrijkste poort voor toegang tot Europa voor vluchtelingen uit de regio's van Afrika en het Midden-Oosten die door de oorlog totaal ontwricht en verarmd zijn. De Griekse regering heeft een reusachtig hek gebouwd op de grens met Turkije en vluchtelingenkampen opgezet, waar in 2011 meer dan 55.000 "illegalen" waren geïnterneerd. De rechtse partijen proberen een pogrom-atmosfeer te kweken gericht tegen deze vluchtelingen, door hen ervan te beschuldigen dat ze "vreemde ziekten" importeren en dat ze gebruikmaken van de bronnen die toebehoren tot de "autochtone" Grieken. Maar de ellende die miljoenen ertoe drijft hun land van oorsprong te ontvluchten en die nu we nu in de ziekenhuizen en door de straten van Europa zien zwalken, komt voort uit dezelfde oorsprong: een maatschappelijk systeem dat een hinderpaal is geworden voor alle menselijke vooruitgang ■

Dionis / 04.01.2013

(1) In de opkomende landen zoals India worden steeds meer privéziekenhuizen geopend, die alleen toegankelijk zijn voor de rijke Indiase patiënten en voor de meer koopkrachtige buitenlandse patiënten. Ze bieden behandelingen aan die veel te duur zijn voor de meerderheid van de mensen uit India. En veel van de buitenlandse patiënten kunnen hun behandeling in hun "eigen land" niet betalen.

onze standpunten

● **S**inds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de ultieme fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.

● **D**e Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroordeelde de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontaarding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.

● **D**e verstaatste regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.

● **S**inds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan er enkel op antwoorden met haar internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

● **A**lle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikkingsrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.

● **I**n het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstelt als een werkelijke keuze voor de uitgebuiten. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.

● **A**lle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten') alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkerzijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.

● **M**et het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overal omgevormd tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.

● **O**m haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door soevereine algemene vergaderingen en comité's van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.

● **T**errorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspruit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massaactie van het proletariaat.

● **D**e arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten omver moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.

● **D**e kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het kommunisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, warenproductie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.

● **D**e revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd, aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

● **D**e theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.

● **D**e georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussenkomst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.

● **D**e hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

● **D**e standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenvolgende bijdragen van de Bond van Kommunisten van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de Internationale Werklieden Vereniging, 1864-1872, de Socialistische Internationale, 1889-1914, de Kommunistische Internationale, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de Duitse, Hollandse en Italiaanse Linkerzijde.